

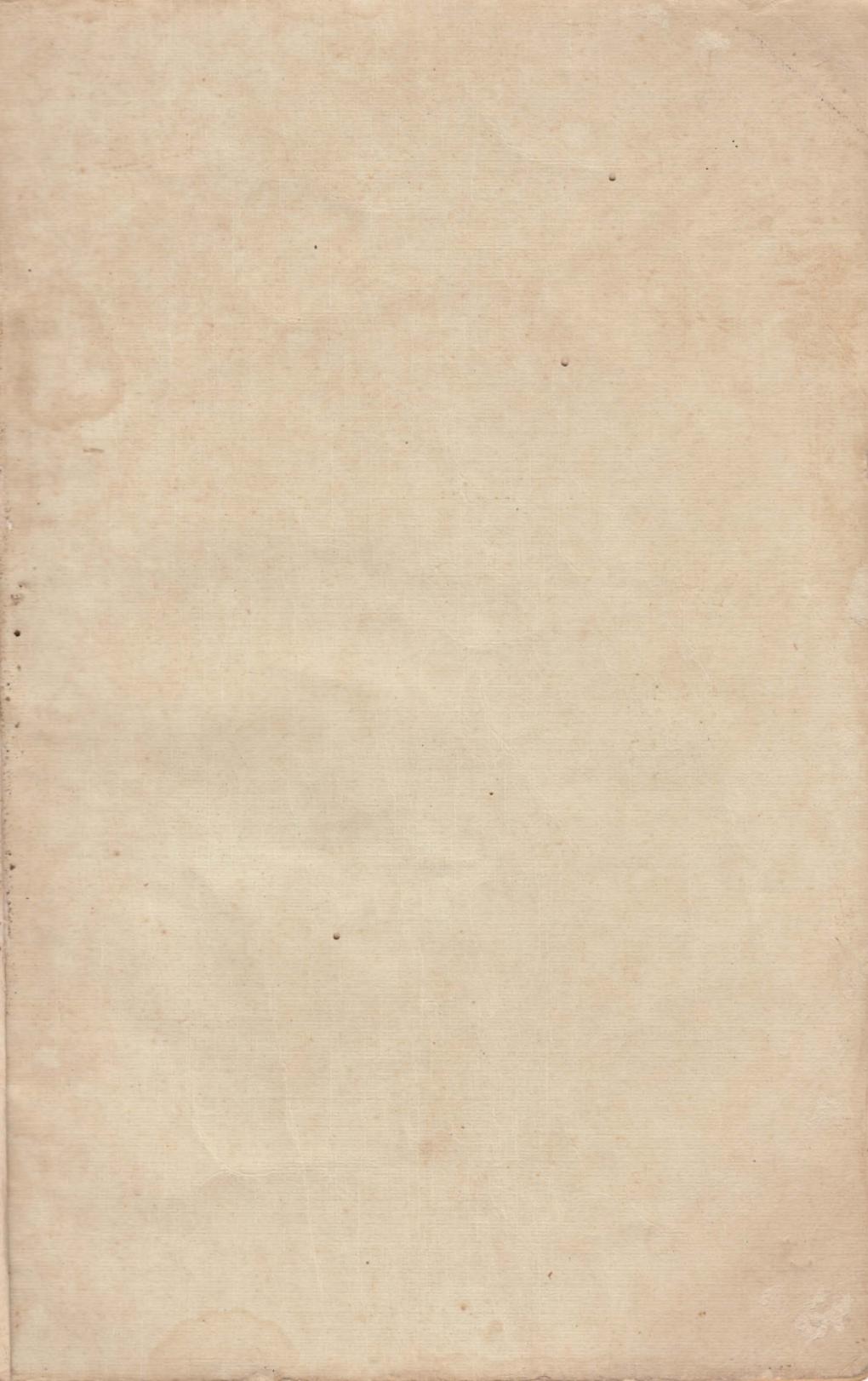
தென்னவன்

பிரமராயன்

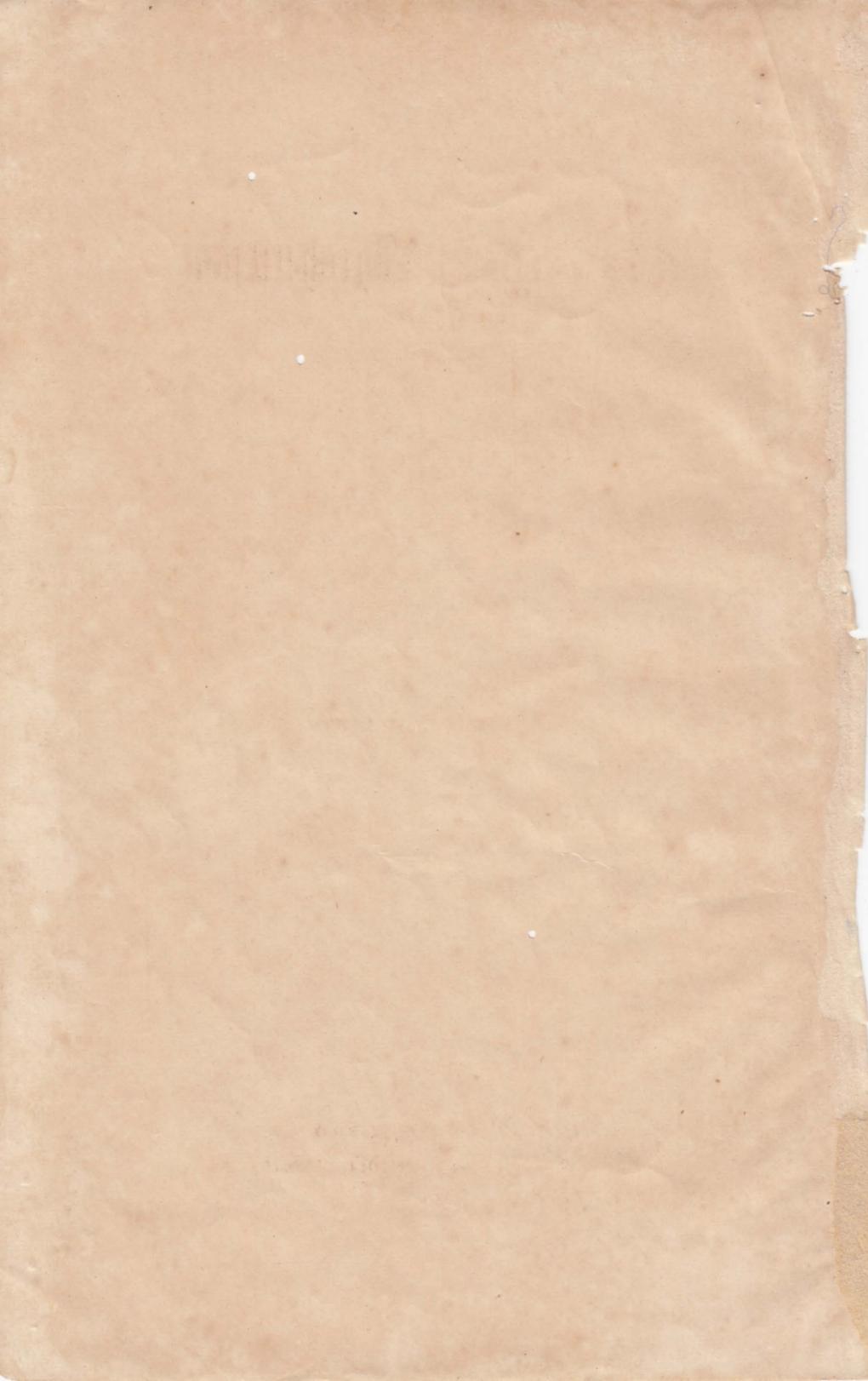
“தேவன்” யாழ்ப்பாளை

Yöjuu Otsoomwisi
151. Cnoodle
mägri

தென்னவன் பிரமராயன்

(நாடகம்)

தேவன்—யாழ்ப்பாணம்

பிரசுரிப்பு :

ஆசீர்வாதம் புத்தகசாலை
32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிம்பு : 4-4-63

விலை ரூபா ஒன்று

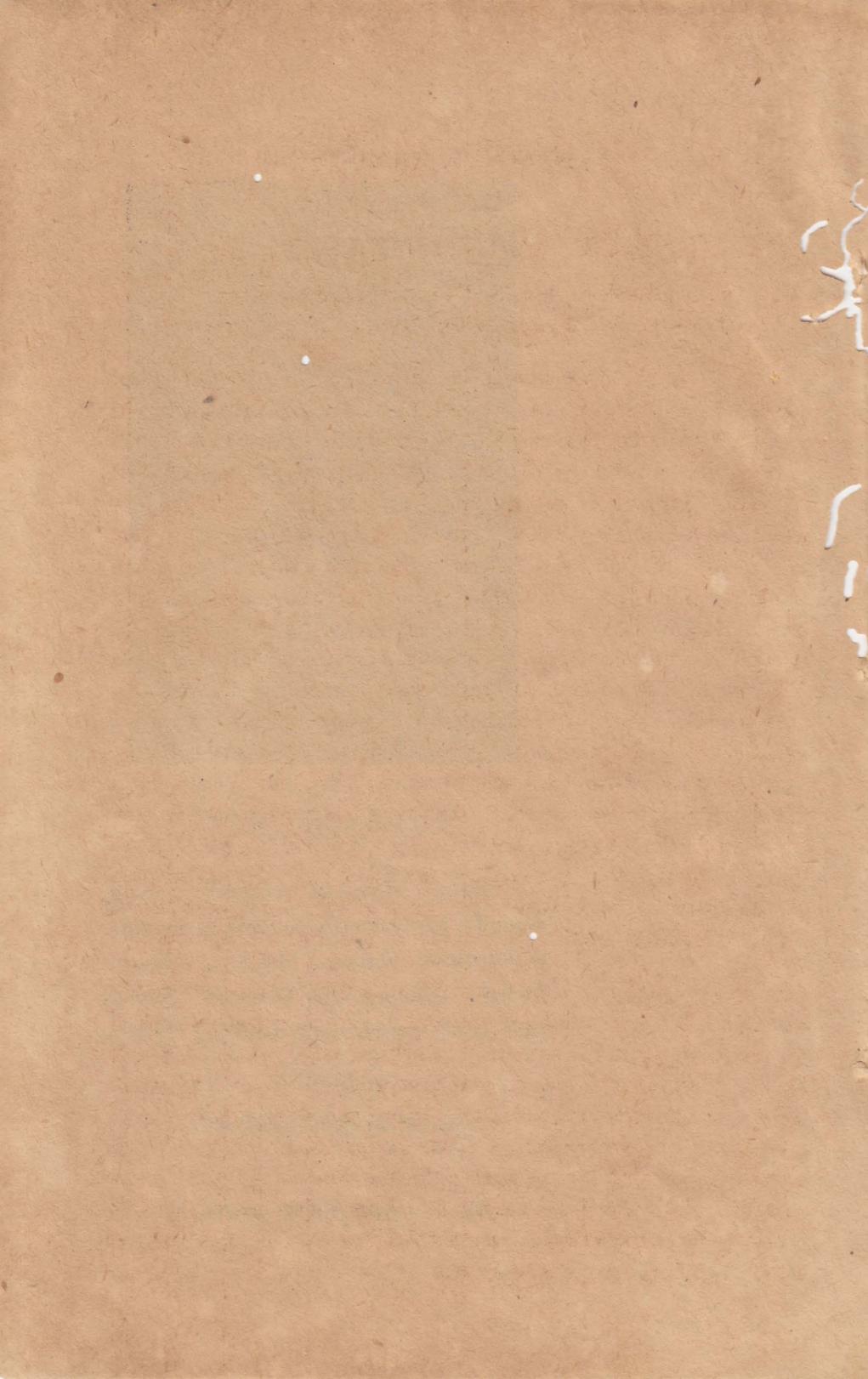
மனிதன நீ?

என்ற வினாவை எழுப்பி, கதை
யெழுதி, நாடகமாக்கி, வசனம் அமைத்து,
நட்டுவாங்கம் செய்து, நடித்து, மேட
யேற்றி, கலைத்தாகம் கொண்ட இளை
னும் பஸர் கண்ணேயும் கவர்ந்து இன்று

தெய்வம்

ஆகி விண்ணுலகெய்திவிட்ட

க. பத்மநாத னுக்கு

அணிந்துரை

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், எம். ஏ.

இலங்கைப் பஸ்கலைக் கழக விரிவுறையாளர்
முன்னாள் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுத் தலைவர்.

* இருபதாம் நூற்றுண்டிலே வளர்ந்த பல புதிய இலக்கியங்கள் வரலாற்று அடிப்படையிற் பழைய கதைகளையும் கருத்துக்களையும் ஆய்வன. சிறுகதை, நாவல், நாடகம் ஆகிய துறைகளில் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றுக் கதைகளும், புராண இதிகாசக் கதைகளும், நாடோடிக் கதைகளும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இது, தமிழுக்கு மட்டும் சிறப்பான ஒரு பண்பன்று. உலகின் எல்லா மொழியிலக்கியங்களிலும் காலத்துக்குக் காலம் காணப்படும் ஒரு பண்பு இது. இற்றை நாள் மேநூட்டு இலக்கிய ஆசிரியர் பலர் விவிலியக் கதைகளையும், கிரேக்க இதிகாசக் கதைகளையும் புதுப் புதுக் கண்ணேட்டங்களில் எழுதுவதை நாம் காணகிறோம். நாவல், சிறுகதை ஆகிய வடிவங்களிலும் நாடகத் துறையிலேயே இத்தகைய புது மெருகு முயற்சிகள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. அதற்குத் தக்க காரணமும் உண்டு. சென்ற காலத்துக்குரிய பல பாத்திரங்கள், நாடகங்களிலேயே உயிர்த் துடிப்புடன் வாழும் மனிதராக இயங்கும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றன. நாடகங்களிலே காலக்களாரியில் உணர்ச்சி மோதல்களோடு பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளும் துலக்கமாகின்றன.

எமது நாட்டில் அண்மையிற் சில இலக்கிய கர்த்தாக்கள் நாடகத்துறையில் உற்சாகத்துடன் உழைத்து வருகின்றனர். சிறுகதை, நாவல் முதலியவற்றைப் படைத்துள்ள சிலர், தமது உள்ளத்துணர்வுகளுக்குப் பூரணத்துவம் தேடியும் நாடியுமே நாடகத் துறையைச் சேருகின்றனர் என்பது எம் எண்ணம். இவர்களிற் பெரும்பாலானேர் வரலாற்றிலிருந்தும் புராண இதிகாசங்களிலிருந்தும் தமது கதைக் கருக்களை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். எமது நாட்டு நாடக இலக்கிய வளர்ச்சியிற் காணப்படும் பலமும் பலவீனமும் இப்பண்பு என்றும் கூறலாம்.

நண்பர் “தேவன்” அவர்கள் நாடகத் துறைக்குப் புதியவரல்லர் ; பல நாடகங்களை எழுதியவர் ; மொழி பெயர்த்தவர் ; தயாரித்து மேடையேற்றியவர் ; சிறந்த நடிகருமாவர். “தென்னவன் பிரமராயன்” என்னும் இந் நாடகம் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வரலாற்றினை அடிநிலையாகக் கொண்டது. வாததூரர் அரசரிய வீற்றிருந்த வாழ்விற்கும் அவரது பதியுணர்வு நிலைமைக்கும் மோதல் ஏற்படுகின்றது. அந்த மோதலிலே அரிமர்த்தன பாண்டியன், ஆலவாய் அழகன், செம்மனச் செல்வி, ஏனுதி ஆகியோர் முக்கிய பாத்திரங்களை வகிக்கின்றனர் ; பெருக் கெடுக்கும் வையை வெள்ளத்தைப் போன்றதே வாத ஹரரின் உள்ளத்து உணர்ச்சிப் பெருக்கு வெள்ளமும். நீர் வெள்ளம் வடிய உணர்ச்சியும் வடிகின்றது- பழைய கதையேயாயினும் புதுமைக்கும் புதுமையாய்த் தத்துவ உணர்வு வாய்க்கப் பெற்ற ஓர் ஆன்மாவின் போராட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் வகையிற் கதை அமைந்துள்ளது.

நாடகத்தினுடே திருவாசகப் பனுவல்களை ஆங்காங்கு பெய்திருப்பது உணர்ச்சிச் செறிவிற்கு உதவுகின்றது. நாம் பல சமயங்களில் வாய் பாடாகப் பாராயணஞ் செய்யும் பாக்கள் எத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உருப்பெற்றன என் பதனை ஒரளாவுக்கு அவை காட்டி நிற்கின்றன.

நாடகத்திலே சில காட்சிகள் மிகவுஞ் சிறியனவாக அமைந்து விட்டமை ஒரு சிறிய குறைபாடு என்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது. சிற்சில காட்சிகளை மேடையிற் காட்டுவது கடினம் என்பது கொண்டு, பாத்திரவாயிலாக அக்காட்சிகளைக் காட்ட முயன்றுள்ளார் ஆசிரியர். ஆயினும், நாடகத்தைப் பார்ப்போருக்கு அவை போதிய காட்சி வளத்தினை அளிக்குமா என்பது ஜயமே. இந்த இடத்திலே “புதுமைப் பித்தன்” எழுதிய “அன்று இரவு” என்னும் சிறு கதையின் நினைவு எமக்கு ஏற்படுகின்றது. வாததூரரின் பாத்திர வார்ப்பிற்கு உதவுவதற்காகச் சேஞ்வரையர், இளம்பூரணர் முதலிய பாத்திரங்களின் உரையாடலை இடை வெட்டாகக் கதையிற் புகுத்தியுள்ளார் புதுமைப் பித்தன். “தேவனும்” சில பின்னணிக் குரல்களின் மூலம்

அதனைச் சாதிக்க முயன்றுள்ளார். சிற்சில இடங்களிற் பாத் திரங்களின் உரைகள் இருபதாம் நூற்றுண்டு மேடைப் பீச்சு நடையை நினைவுட்டுகின்றன. நாடகத்தினைப் பார்ப்போர் சென்ற காலத்தோடு உணர்வுவழி ஒன்றிப் போவதைக் காலமுறை மறந்த இந் நடை தடை செய்தல் கூடும். இவற்றைக் கூறுவதன் மூலம் இந்நாடகத்தின் தகுதி எவ்விதத்தினும் குறைந்து விடவில்லை. எமது நாட்டு நாடகாசிரியர்களுக்கு ஏற்படும் சில பிரச்சினைகளைச் சுட்டிக் காட்டவே இவற்றைக் கூறினாலே.

வளர்ந்து வரும் ஈழத்து நாடக இலக்கியத்துறை போதிய தொகையினரான எழுத்தாளரைக் கவர்ந்துள்ளது எனக் கூறுதல் முடியாது. இடையருத் ஆர்வங்காட்டி வரும் “தேவன்” எல்லாப் பாராட்டுக்கும் உரியவரே. அவரின் முயற்சி வெல்க. கலைக்கழகத்தின் தமிழ் நாடகக்குழுவின் தலைவராக நாம் பணியாற்றிய சில ஆண்டுக் காலத்தில் நாடகத்துறையிலே “தேவன்” காட்டிய ஆர்வத்தினை நன்கறிவோம். அவ் வார்வத்தின் ஒரு துளியே இச்சிறு நாடகம். தமிழ் நாடக அன்பர்கள் இதனை நன்கு ஆதரிப்பர் என்னும் நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

ச. வித்தியானந்தன்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,

பேராதனை.

6-3-63.

அணிந்துரை

கலாநிதி கா. கைலாசநாதக் குருக்கள், எம்.ஏ.

(சமஸ்கிருத விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்)

திரு. இ. மகாதேவா அவர்கள் எழுதிய தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் நாடகத்தைப் பார்வையிட்டேன். இந்நாடகம் கலைக்கழகம் 1962-ம் ஆண்டில் அளித்த பரிசு பெற்றது அனைவருமறிந்ததே.

இலங்கையில் உள்ள பிரபல தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராக விளங்கும் இ. மகாதேவா அவர்கள் தாம் தலைசிறந்த நாடகாசியர் என்பதையும் இச்சிறு நாடகம் மூலம் நிருபித்துள்ளார்.

முத்தமிழுள் நாடகத்தமிழ் நூல்கள் அருகி மறைந்த இற்றைச் சூழ்நிலையில் தமிழ் நாட்டில் நாடகங்கள் பல புதிதாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. திருவனந்தத் சுந்தரம்பிள்ளை இத்துறையில் வழிகாட்டப் பரிதிமாற் கலை ஞன் நாடகவியலை மட்டும் எழுதுவதுடன் நின்று விடாது தாமே நாடகங்களையாத்துக் தமிழுலகுக்கு ஈந்தனர். ஈழத் தில் கலைக்கழகம் அளிக்கும் ஊக்கம் புது நாடகங்கள் தோற்றுவதற்குரிய நிலை பிறக்க வழி வகுத்துள்ளது.

பதினெடு சிறு காட்சிகளாலமைந்த குட்டி நாடகம் தென்னவன் பிரமராயன். சிறந்த இலக்கியம் வாழ்வின் இயல்பான நிலையைப் பிரதிபிமித்தல் வேண்டும் என இலக்கிய விமரிசகர்கள் கூறுவார்கள். மக்கள் பெறுவதற் குரிய நாற்பெரும் பேறுகளாய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கிலொன்றையோ பலவற்றையோ பயத்தல் இலக்கியத்தின் குறிக்கோளாயமைதல் வேண்டும் என பதே இவ்விமர்சகர்களின் கருத்து. இந்நான்கிணையும் ஒருங்கே பயக்கவல்ல இலக்கியம் சமய அடிப்படையிற்றுன் உருவாதல் கூடும்.

வடமொழி நாடகங்கள் இதிகாச புராணவடிப்படையில் இவ்வாறு அமைவது கண்கூடு. நவரசங்களும் இடம் பெறும் இந்நாடகங்களில் சிறுங்காரம், ஹாஸ்யம் போன்ற ரசங்களுக்குத் தனி இடம் உண்டு. இச்சந்தரப்பத்தில் தெய்வங்கள் பாத்திரங்களாக இடம் பெறும் நாடகங்க

விலும் இவ்வியல்பின் விளைவாக தெய்வ நிந்தனை நிகழ்வது போற் றெரியினும், கதைப்போக்கு சிறிது மாற்றியமைக்கப் பட்டினும், நாடகக் கலைக்கண் கொண்டு பார்ப்பவர்களுக்கு இவை தெய்வ நிந்தனையாகவோ வேறுபாடாகவோ புலனாகா. இவற்றை உரியவாறு கையாள நாடகாசிரியர் களுக்கு உரிமை உண்டு. இதற்குச் சமஸ்திருதத்தில் பரவிக் கிடக்கும் நாடகங்களே சான்று. இச்சலுகையையும் பயன்படுத்தாது இந்நாடகாசிரியர் பெரும்பயனைப் பயக்க வல்ல நாடகம் ஒன்றினை ஆக்கித் தந்துள்ளார்.

நாடகம் அமையும் முறை, விரியும் முறை, இடையிடையே உரியவாறு இடமளிக்கப்பட்ட மூலப்பாக்கள், விறுவிறுப்பான் சம்பாஷணை, நாடகத்திற்கு கிளர்ச்சி யூட்டும் நடனம் முதலியவற்றையும் இன்னேரன்ன திகழ்ச்சி களையும் நாடகாசிரியர் நுண்ணிதாகக் கையாளவேண்டிய பல உத்திகளையுந் திறம்பட மேற்கொண்டு நாடகத்தை உருவாக்கியுள்ளார் இந்நாடகாசிரியர். நாடகத்திற்கேற்ற நடையில் சம்பாஷணைகள் அமைந்துள்ளன. மணிவாசகப் பெருமானின் திருவாசகத்தினையும் அவர் வரலாறு கூறும் புராணத்தினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்நால் அமைந்திருப்பதும் போற்றற்பாலது.

தமிழ் எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் நாடகாசிரியர்கள் ஆகமாட்டார்கள். நாடகத்தினைக் கவர்ச்சிகரமாக எழுதி வெற்றிகாணப் பெருந்திறன் வேண்டும். அத்திறமை இந்நாடகத்தில் இருப்பதற்கறிகுறி இந்நாடகத்தை வாசிக்கும் பொழுது நன்கு தெரிந்த ஒரு வரலாறு கூறும் நாடகத்தை வாசிப்பது போல்லாது ஒருபோதுங் கண்டறியாத புதுக்கதைப் புணர்ப்பினையுடைய நாடகமொன்றினை வாசிப்பது போன்ற கருத்தைத் தூண்டிக் கவர்ச்சி பெற்று இது புது மெருகுடன் விளங்குவதே.

வாசகர்கள் அனைவரும் என் கருத்தை ஒருமனதாக ஆமோதிப்பர் என்பது உறுதி. சாதாரணப் பொழுது போக்காக விளங்கும் நாடகம் என்பதுடன் அமையாது சமய வளர்ச்சிக்கும் ஏதுவான நாடகம் என்பதையும் சுட்டி வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

கா. கைலாசநாதக் குருக்கள்
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,

பேராதனை,
18-3-63.

அணிந்துரை

சித்தாந்தசிகாமணி

திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம், ப.எ.(ஆனார்ஸ்), பி.எஸ்வி,
(ஆசிரியர், பரமேஸ்வராக் கல்லூரி)

தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் இந்த சிறிய நாடக நூல் மணிவாசகப் பெருமானின் பக்தி வாழ்வுடன் கலந்த அரசியல் வாழ்வைப்பற்றிக் கூறுவது.

மணிவாசகப் பெருமானின் சரித்திரம் இலங்கை வாழ் சைவமக்களுக்கு ஜீவ நாடி போன்றது. அதனை நாடக முறையில் உணர்ச்சி ததும்ப நன்கு சித்திரித்து ஆசிரியர் திரு. இ. மகாதேவா அவர்கள் வெளியிடுகின்றார்கள்.

இது வரையில் சமயாசாரியர் சரிதங்களுள் ஒன்றையினும் நாடக முறையில் வெளிவரவில்லை. இந்த வெளியீடு இத்துறையில் ஒரு புது முயற்சியாகும்.

சமயவரம்புக்குள் நின்று நன்கு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு சமயப் பணியுமாகும்.

ஆசிரியர் திரு. இ. மகாதேவா அவர்கள் இது போன்ற சமய நாடக நூல்கள் பல எழுதி சைவ உலகிற்கு வழங்கி வருவார்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

மு. ஞானப்பிரகாசம்

பரமேஸ்வராக் கல்லூரி,

யாழ்ப்பாணம்.

10-3-63

முன்னுரை

—०१५०—

தமிழின்மை கொஞ்சம் திருவாசகம் தந்த மணிவாசக னின் லௌகிக வாழ்வைச் சித்திரிப்பதே தென்னவன் பிரமராயன். அப்பெரியாரின் சமய வாழ்க்கையை நாடக மாக்கும் தகுதி எனக்கில்லை என்ற அச்சத்தினுலேயே இத்துடன் நிறுத்திக்கொண்டேன்.

பல வருடகாலமாக கனவு கண்டுகொண்டிருந்த இந்த நாடகத்தை எழுத்தில் வடிக்காததற்கு காரணம் இதைத் தயாரிப்பதற்கு வேண்டிய பணவசதியின்மைதான். கலைக் கழகத் தமிழ் நாடக எழுத்துப் பிரதிப் போட்டி ஏற்பட்ட மையினுலேயே இது இப்போதாவது எழுத்துருவம் பெற்றது.

திருவாதலூரடிகள் புராணத்திலிருந்து புது மைப் பித்தனின் ‘அன்று இரவு’ம் முருகையனின் ‘குதிரைகள் வந்தன’வும் வரை ஆராய்ச்சிகள், வசன நூல்கள், பாட பேதங்கள், வரலாறுகள் எனப் பலவற்றை நான் படித்தது எவ்வித தவறும் நேர்ந்துவிடக் கூடாது, சமயப்பற்றுள்ள வர்களை புண்படுத்தி விடக்கூடாது என்பதனுலேயே மதிப் புக்கும் பக்திக்கும் உரிய புராண இதிகாசக் கதைகளைக் கையாளும்போது மூலத்திலிருந்து வெகுதூரம் பிறழ்வது விரும்பத்தக்கதல்ல.

இந்த நாடகத்தில் வரும் பெண் பாத்திரங்கள், செம் மனச் செல்வியைத் தவிர, ஊழைப் பாத்திரங்களே. நடிகைகள் குதிரைக் கொம்பாயிருப்பதனால் இதை நடிக்கப் பலர் விரும்பக்கூடும். ஆனால் ஓலி, ஓளி, உடை, காட்சிகள் ஆகியவை பிரமாதமாயமையாவிட்டால் இந் நாடகம் மேடையில் வெற்றி பெறுவது சந்தேகமே.

இதில் வரும் பாடல்கள் திருவாதலூரடிகள் புராணம், திருவாசகம் ஆகியவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இரண்டு திருநாவுக்கரசரின் தேவாரங்கள். வைகைக் கரையடைக்கும் நடனப்பாடல் மட்டும் ஏதாவது ஐனரஞ்சகமான நாடோடி மெட்டில் அமையலாம். வேறு பாடல்களுக்கு இடம் கொடுக்க எனக்கு மனது வரவில்லை.

தமிழ், சமயம் ஆகியவற்றில் பரந்த அறிவும், முறோக்கு எண்ணங்களும், பழமையில் ஊறிப் புதுமை கானும் பண்பும் மிகுந்த நண்பர் திரு. க. சிவராமலிங்கப் தீர்த்து வைத்த சந்தேகங்களும் ஊட்டிய உற்சாகமும் கொஞ்சமல்ல. அவருக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டவன்.

இதை யர்குக்கு சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறேனே, அந்த இளைஞர் செங்குந்த இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தவர். திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்தவர். நாடகக் கலையில் மிக ஆர்வம் கொண்டிருந்தவர். அகால மாகவே அவருக்கு இறைவனிடமிருந்து அழைப்பு வந்து விட்டது. ஆனால் என்னுல் அவரை மறக்க முடியவில்லை.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னை நாடக உலகில் நுழைத்து விட்ட திரு. த. தங்கராசா அவர்களையும் என் நாடகம் ஒன்றை முதன் முதலில் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையில் வெளி யிட்ட திரு. இராஜ அரியரத்தினத்தையும் ஞாபகப்படுத்தி நன்றி கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும் என என்னுகிறேன்.

இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் நாடகங்களை வெளியிட துணிவள்ள பிரசுரகர்த்தார்கள் குறைவு. அதிலும் ஈழத்துப் படைப்பு, என்றால் பரணில் தூங்கவேண்டியதுதான். இதை வெளியிடும் திரு. மு. வி. ஆசீர்வாதம் அவர்கள் ஆசீர்வாதம் அச்சகம், புத்தகசாலை ஆகியவற்றின் நிர்வாகி. விவேகி யின் ஆசிரியர். பொழுதுபோக்கின் மூலம் அறிவைப் புகட்ட லாம் என்று நம்புபவர். லாபம் கருதாமல் இலக்கிய சேவை செய்பவர். அவருக்கு நான் மிகவும் கடமைப் பட்டவன். நாடகாசிரியன் எனப் பெயர்வாங்கி விட்ட என்னுடைய நாடகங்களில் இதுவே முதலாவதாக நூல் வடிவம் பெறுகிறது என்றால் என் நன்றியுணர்ச்சிக்கு ஒரு அளவு இருக்க முடியுமா?

இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல மனிதரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த என் நண்பர், ரசிகர் திரு. க. பே. முத்தையா (விடுவெள்ளி) அவர்களும் ஓரளவுக்கு இந் நூல் வெளியாவதற்கு பொறுப்பாளராகிறார். அவருக்கும் என் நன்றி.

பால்யம் முதலே என் நண்பராயிருப்பவரும் ஓவியம் நன்கு கைவந்தவரும் ஆன பிரமணீ சு. ஜெகநாத சர்மா இதன் அட்டைப்படத்தை வரைந்துள்ளார். என் 'வான வெளியிலே' என்ற நூலின் அட்டையைப் பாராட்டியவர் கள் அவரை மறந்திருக்க முடியாது. அவர் இன்றும் குடத்துள் விளக்காகவே இருப்பதேன்?

இதற்கு அணிந்துரை எழுதிய கலாநிதி சு. வித்தியா னந்தன் நாடகக் கலைக்கு மிகுந்த தொண்டு புரிந்தவர். நூலைப் படித்து பொறுப்புணர்ச்சியுடன் அவர் கூறியுள்ளவை 'எனக்கு மட்டுமல்ல' நாடகாசிரியர் பலருக்கும் பயன்படக் கூடிய கருத்துகள்.

கலாநிதி கா. கைலாசநாதக் குருக்களையும் சித்தாந்த சிகாமணி திரு. மு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களையும் என்னால் திருப்திப்படுத்த முடிந்திருக்கிறதென்றால் சௌவ உலகத்தையே திருப்திப்படுத்தி விட்டேன் என்று நான் பெருமைப்பட இடமுண்டு. இருவரும் அறிவின் மேம்பாட்டாலும் சிரிய சீல வாழ்வினாலும் சிறப்புப் பெற்றவர்கள் பிந்தியவர் என் முன்னால் ஆசிரியருங் கூட.

இம் மூவருக்கும் நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?

கடைசியாக, இந்நாடகநூலை வாங்கி ஆதரிப்பதன் மூலம் என் இன்னொரு நாடகநூல் வெளிவர உதவி புரிய விருக்கும் வாசகர்களுக்கும் என் நன்றி.

274, நாவலர் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

4-4-63.

தேவன்—யாழ்ப்பாணம்

தென்னவன் பிரமராயன்

நிகழும் இடங்கள்
 மதுரை அரண்மனை
 வைகைக் கரை
 செண்டுவெளி
 திருப்பெருந்துறை ஒரு சோலை
 ஒரு சாலை

தென்னவன் பிரமராயன்

பாத்திரங்கள்

வாதவூர்	— பாண்டிய னுடைய மந்திரி
அரிமர்த்தனபாண்டியன்	— அரசன்
ருத்திரசாத்தனூர்	— ஒரு மக்திரி
ஏனுதிராயர்	— பாண்டிநாட்டு சேஞ்சுதிபகு
பரமாசாரியர்	— சிவன்
ராவுத்தன்	— சிவன்
கூலியாள்	— சிவன்
செம்மனக்செல்வி	— பிடடு விற்கும் கிழவி
அசவநூலறிஞர்	
காரியாதிகாரி	
பணிப்பெண்கள்	
நடனப் பெண்கள்	
சேவகர்	
அடியார் கூட்டம்	
முரசறைவோன்	
தண்டலாளர்தலைவன்	

தென்னவள் பிரமராயன்

மணிவாசகப் பெருமானின் லெளகிக வாழ்வு—நாடகம்

காட்சி ஒன்று

நிழல் காட்சி

(எழுத்துக்கள் மூலம் காட்டப்பட வேண்டிய கலைஞர்கள் பட்டியல்கள் காட்டப்படும்போது பின்னனி இசையும் குறவுமாக ஒலிக்கிறது. கடைசி யில் பாண்டியன் கலியாளாக வந்த சிவனுக்கு சவுக்கடி கொடுப்பதோடு நிழல் மங்கி மறைகிறது.)

பின்னனிக்குரல் : தென்னவன் பிரமராயன் - ஆம் ! பிரா மணருக்கு அதி பதி. முதல்வன். மீன் கொடியு யர்த்திய--செல்வம் விளைநிலம் செங் கோன் மை நேரயின்மை வளமுடையை குறும்பின்மை மலிந்த-- அகத்தியன் தமிழிலக்கணம் இறைவனிடம் கற்றுப் பரப்பிய--வைகை பாடும் வளநாட்டு மன்னன் அவையில் அமைச்சராய்ப் பணியாற்றி, திருவடி தீட்சை பெற்று, வாதலூரன் மாணிக்கவாசகங்கி, புத்தனை வாதில் வென்று, இறைவனே ஏடெழுத திருக்கோவை யாரையும் திருவாசகத்தையும் உலகுக்கீந்த உத்தமனின் வெளகிக வாழ்வே 'தென்னவன் பிரமராயன்'.

பதினாறில் பலகலையும் தேர்ச்சி பெற்றுமுப்பத்திரண் டில்தில்லைச் சோதியில் ஆனிமாமகத்தில் ஐயன் திருவடி சேர்ந்த தென்னவன் பிரமராயன் காலம் மூன்றூம் நூற்றுண்டு. அன்று அரிமர்த்தன பாண்டியன் ஆட்சிப் பீடத்தில். பரம்பரை பரம்பரையாய், சூழ்ச்சித் துணைவராய், கூட விருந்து, குறை களைந்து, நிறைவு ஊட்டும் அமாத்திய குலத்தில் ஞானகுரியன் தோன்றி வரன்.

நாம கரணம், அன்னப்பிராசனம், சௌகான்மம், வித்தியாரம்பம், உபநயனம் ஆகிய விதமுறைகள் நிறைவேறின. திருமணம் கூட நிறைவேறியது...

மணப்பெண் வேறு யாருமல்ல... கல்விச் செல்வி. வேதம், சிகை, கற்பம், வியாகரணம், சந்தச, சோதிடம், நிருத்தி, தருக்கம், தரும சாத்திரம், புராணம், மீமாஞ்சை, ஆயுர்வேதம் தனுர் வேதம், அந்திய மொழி கள், ராஜநீதி ஆகிய கலைகளில் புல்ளை பெற்றுன்.

கேள்விப்பட்ட பொருநை நாடன் ஊருக்கு முதல்வ
ஞக்கி உலகம் கொண்டாட வைத்தான்...

அதனால்...

காட்சி இரண்டு

இடம் : அசைபை.

பாத்திரங்கள் : அரிமர்த்தனன், வாதவூர், தாதுவன், மந்திரி பிரதானிகள், நடன மங்கையர், தாதிப்பெண்கள்.

முன்ன மவனுடைய நாமங் கேட்டாள்

மூர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை யவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்

பெயர்த்து மவனுக்கே பிச்சியானன்
அன்னையையு மத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகவிடத்தார் ஆசாத்தை
தன்னை மறந்தாள் தன்நாமம் கேட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன்தானே.

குளித்தபுருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குழின்சிரிப்பும்
பளித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தங் கசிய எடுத்த பொற்பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.

(திருநாவுக்கரசர்)

(இரு பண்களுக்கும் நடனம் நடந்து
முடிகிறது.)

அரி : (எழுந்து நின்று) குடிமக்களே ! அமைச்சர்களே ! வீரர் களே ! இன்று பாண்டி நாட்டின் சரித்திரத்தில் ஒரு பொன்னாள். ஆட்டமும் பாட்டுமாய் அவனியெங்கும் கொண்டாட்டமென ஆணையிட்டேன். முரசறையப் பட்ட செய்தி முன்யோசனை மிக்கது.

முன்னைத் தவத்தாலே சம்பு பாத சிரயர் பெற்ற சற்புத்திரன், மின்னையாள் சிவஞானவதி ஈன்ற செல்வன், பதினாறு வயதிலேயே பார்புகமும் பாண்டித் யம் பெற்ற பாவலன், நாவலன் வாதவூர் இந் நாட்டு அமைச்சரவையில் பிரதம நியமனம் பெறுகிறார்.

பாலனுக்கா இப்பதவியென யாரும் கேட்கவில்லை. கேட்கவும் மாட்டார்கள். நாடறியும் அவர் புலமை. உருவமும் தோற்றமும் வளர்ச்சியின் முழுமையல்ல. ஆற்றலும் அனுபவமும் நரை திரையால் மட்டும் விளைவன் அல்ல.

நாட்டைப் பாதுகாத்து, பக்கவரை முறியடித்து, நீதி பிறழா நேர்மைத் திறனாட்சி இனிமேல் வாதலூரர் பொறுப்பு. சந்திர குலத்தின் சுந்தரப் பெருமை மங்காது, மறையாது இத்தரையனைத்தும் நித்தியம் எய்திடச் செய்வது வாதலூரர் பாரம். என் பாரத்தில் பெரும் பாகம் இனி வாதலூரரின் பங்கு. ஏனைய அமைச்சர், சேனைவீரர், நாட்டின் குடிபடை எல்லோரும் வாதலூரரோடு ஒத்துழைக்க வேண்டும். வாதலூரர் வாக்கு இனி வேதவாக்கு.

இந்நாட்டில் மட்டுமல்ல... அயல் நாடெங்கும் தூதனுப்பினேன். மன்னர் சிலரும், பிரதிநிதிகள் பலரும் வந்துள்ளார்கள். வராதார் நாடுகளுக்கும் முடங்கல் தீட்டப்படும். வாதலூரர் ஓலையனுப்பினால் அது பாண்டிய அரசின் அங்கீகாரம் பூரணமாகப் பெற்ற தென்று. மன்னனுக்குள்ள மதிப்பு மாண்புடை அமைச்சனுக்கும் வழங்கப் பட்டுள்ளது.

(கையைத் தட்டி).....யாரங்கே?

(வரிசையாக பணிப்பெண்கள் தட்டுக் கூடன் வருகிறார்கள்.)

இதோ வாதலூரருக்கு நவரத்தின ஆபரணங்கள், பட்டுப் பீதாம்பரங்கள், வெண்கொற்றக் குடை, பொற்காம்பமைத்த சாமரம், கார்மேகம் போன்ற யானையும் முத்துச் சிவிகையும் கடை வாயிலில் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவ்வளவும் மட்டுமல்ல... இந்த அரண்மனையில் வாதலூரருக்கு திறக்காத வாயில் கிடையாது. காற்றுக் கில்லாத சுதந்திரம் வாதலூரருக்கு வழங்கப்படுகிறது... செல்வம் கையில் இல்லை என்றால் திரவிய சாலையில் போதியதுண்டு... பஞ்சபரமான்ன பட்ச ண மா ?

சமையல் சாலையில் பணியாளர் பதினூயிரம் அணி செய்து காத்து நிற்பார். சயனத்துக்கு சப்ர மஞ்சமா? ஆயனர் தருவார். குறையென்ற சொல்லே கூற இடமிருக்காது...

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக...

பாண்டி நாட்டில் தலைமுறைக்கு ஒருவர் மட்டும் அனுபவிக்கும் தென்னவன் பிரமராயன் என்ற பட்டத் தையும் அளிக்கிறேன். பரம்பரையாய் அமாத்தியராய் அமர்ந்தவர்கள் ரத்தத்தில் ஊறிய திறமையெல்லாம் வாதழுராஜைய ஒரு உருவத்தில் வடிந்திருப்பது பாண்டி நாட்டின் பாக்கியம்.

(அரசன் வாத தலையில் ஒரு முடியை அணிவித்து விட்டு அமர்கிறுன்.)

வாத : மதிகுல மன்னவா, மக்களே ! தமிழ் தவமும் தாய் நாட்டின் மந்திரிப் பதவிக்கு தகைமை நான் பெற்றே னல்லேன். சில நாள் நட்பினால் மன்னவர் புகழ்ந்தனர். தகுதியுடையேனே நான்றியேன், தயங்குகிறேன். ஆயின் அரச ஆணைக்கு அடிபணிகிறேன். ஆற்றலுக்கேற்ற வாறு அறஞ் செய்வோருக்கு ஆதரவாயும், அறத்தை அரசை அவமதித்தாருக்கு ஆசானையும், இராஜ விச வாசிக்கு இனியனுயும், தரித்திரர்களுக்கு தாயாகவும் பொன்னம்பலத்தே பொற்கரை வேய்ந்த செகராஜ சேகர பாண்டியன் வழித்தோன்றல் அரிமர்த்தன னுடைய ஆஞ்ஞா சக்கரம் நேர்மை நெறிதவருது விளங்கச் செய்வேன் என சத்தியப் பிரமாணம் செய்கி றேன். இருவினைப் பயனையும் துய்ப்பான் வேண்டிக் கிடைத்த இப்பதவியை வேப்பமாலை மார்பன் புகழ் பரப்பவும் பிரசைகள் இன்பவாழ்வில் திளைக்கவும் பயன் படுத்துவேன் எனப் பிரதிக்கினை செய்கிறேன்.

ஆலவாயப்பன், அடியாருக்கு எளியான், ஐயன், சொக்கேசன் அருள் உண்டு. சைவ நெறி தழைக்க, தவமும் யாகமும் மலிய, வேதஞ்சலி வீதிதோறும் கேட்க பாண்டி நாட்டில், பழம் பெரு பதியில், சிவலோகச் சிறப்புப் பெற்ற முதூரில் சிவன், தென்னாடையான் அருள் என்றும் கிட்டுமாக. (அமர்கிறுன்)

ஒருகுரல் : அரிமர்த்தன பாண்டியன்

பலகுரல்கள் : வாழ்க !

ஒருகுரல் : தென்னவன் பிரமராயன்

பலகுரல்கள் : வாழ்க !

ஒருகுரல் : தென்னாடுடைய...

பலகுரல்கள் : சிவனே போற்றி !

ஒருகுரல் : எந்நாட்டவருக்கும்...

பலகுரல்கள் : இறைவாபோற்றி !

(ஒரு தூதுவன் அவசரமாக வருகிறன்.)

அரி : என்ன சலசலப்பு ? யாரது ?

தூது : மகிதல மன்னவா ! அடியேன் தூதுவன் வணங்குகிறேன். சோழநாட்டில் உளவு வேலை செய்தவிடத்து ஆரியதேச வணிகர் வியாபாரத்துக் கெனக்கொணர்ந்த புரவிக் கூட்டம் கண்ணைக் கவர்ந்தது. நால்வகைச் சேனையையும் விரிக்கும் திட்டம் இங்குளதறிவேன். மாசு மறுவற்ற குதிரைக் கூட்டம் வந்த செய்தியை உடனே தெரிவிக்க காற்றிலும் கடிதாய் ஓடிவந்தனன். உயர் ஜாதி அசுவங்கள் ஆயிரமாயிரம். கடற்கரை முழுவதும் பரந்து நிற்கக் கண்ணலே கண்டேன். அவற்றின் பெருமை செப்புதல் அறியேன்.

அரி : (முத்து மாலையைக் கழற்றிக் கொடுத்து) தூதுவ ! மெச்சினேன். தருணமறிந்து செய்தி கொணர்ந்தாய். தேடிய தெய்வம் குறுக்கே வந்ததுபோல பாண்டிநாட்டின் இன்றைய தேவை நால்வகைச் சேனை. பாடும், பறக்கும் பரிகள் என்றதும் பரபரக்கிறது..... பிரமராயரே ! பரீட்சையல்ல... முதற்பணி. நீரேபோம். அசுவநூலறிவின் திறமை காட்டும்... திரவியசாலை கணக்காளரே ! நாற்பத் தொன்பது கோடி பொன் எடுத்து வாரும்.

வாத : பார்த்திப ! படித்தால் போதுமா ? பரிச்சயம் வேண்டாமா ? அசுவ நூலறிவேன். அனுபவமில்லைன். எங்ஙனம் குதிரை வாங்குவேன் ? ஏட்டுச் சுரைக்காய் என் அறிவு, எப்படி உதவும் ?

அரி : தயங்காதீர். துணைக்கு வேண்மயவர்களை அழைத் துச் செல்லும். கொங்கனர், கலிங்கர், துளுவர், சிங்களர், தெலுங்கர், சீனர் பலரும் வருவர்..... பிரயாணத்துக்கு எல்லாம் தயாராகட்டும்... நல்ல முகூர்த் தம் பார்த்து ராஜ மரியாதைகள் யாவற்றுடனும் அமாத்தியர் புறப்பட்டும். முரசும் முழவும் யாழும் குழலும், சித்திரப் பெண்களும், விறவிகளும்...எல்லாம் புறப்பட்டும்.

(இரு தட்டில் பொன்னை திரவியசாலை
கணக்காளர் நீட்டுகிழுர். அரசன்
வாங்கி)

பிரமராயரே ! பிடியும்...

வாத : சோமசுந்தர பாண்டியனின் அனுமதி...

அரி : (கூர்ந்து பார்க்கிறான்)

வாத : சொக்கேசன் சோமசுந்தரன். உலகனைத்தும் ஆளும் உரிமை பெற்றேன். அவன் விடைபெற்றுச் செல்கி றேன். திருவாலவாயான் திருவருள் கைசூட்டி வைக்கும் பெரும் பேறு வேண்டி சோழநாடு செல்கிறேன்.

அரி : ஆகட்டும். அப்படியே ஆகட்டும்.

காட்சி முன்று

இடம் : திருப்பெருந்துறையில் ஒரு சாலை.

பாத்திரங்கள் : வாதவூர், சேவகர், ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்வோர்.

மிகப்பெரிய ஊர்வலமாக தென்ன வன் பிரமராயர் வருகிறார். ஆடல், பாடல், ஆலவட்டம், கொடி, முழவு என வரிசையாக வருகின்றன. மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்குகின்றன.

சேவ 1 : பார்த்தாயா? பாங்கான இடமிது.

சேவ 2 : பூக்கள் நிலமெல்லாம் சொரிந்து கிடக்கிறதே.

சேவ 1 : தாழைப் புதரைப் பார். பூ வெல்லாம் சோறேந்தி நிற்பதைப் பார்த்தாலே பசிதிருதே.

சேவ 1 : தாமரைகள் விரிந்திருக்கும் தடாகங்களைப் பார். கரும்புகள் அடர்த்தியாய் நிற்பதைப் பார். செந் நெற்கதிர்கள் சாய்ந்து கிடப்பதைப் பார்.

சேவ 2 : எதைப் பார்ப்பது? எதை விடுவது? இயற்கை சொரியும் அழகெல்லாம் இங்கே குவிந்து கிடக்கிறது.

சேவ 1 : புன்னை, செண்பகம், நாரத்தை, சந்தனம்...

சேவ 2 : மரம் செடி கொடியை இனங்கானும் போட்டி வைக்கத் தகுந்த இடம் இதுவே.

சேவ 1 : பாதிரி, பலா, கழுகு, தென்னை...

சேவ 2 : மகிழ் மரம் சொரியும் மலர்க் குவியலைப் பார்.

சேவ 1 : மரங்கள் மட்டுமா? மயிலும் குயிலும் மந்தியும் வண்டும் களி கொள்ளும் காட்சியைப் பார்...

சேவ 2 : காந்தள் அசைந்தாட மூல்லை முகிழ்வதைப் பார்.

வாத : புனிதமானது இப் புண்ணியஸ்தலம்.

அரகரசிவசிவ என்ற ஓலியும், ஓம் நமசிவாய என்ற ஓலியும் கேட்கின்றன.

வாத : ஆகா ! என்ன இனிமை !... அதென்ன ஒலி ?
அறிந்துவா ?

சேவ 1 : இப் பூஞ்சோலையிலே ஒரு பெரியவரிருந்து உப
தேசம் செய்கிறோர். ஒரு குருந்தமர நிழலில் அவர்
இருக்கிறார். சுற்றிவர அடியார்கள் நூற்றுக்கணக்கில்
இருக்கிறார்கள், அவர்கள் எழுப்பும் தியான ஒலியே
நாம் கேட்பது !

வாத : ஆகா ! முத்தமிழ் வித்தகனே ? முனி வ னு ?
பெருமை யுடையான்றேல் சீடர் நிறைவரோ ?...
கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும்... இதோ போய்ப்
பார்த்து வருகிறேன்.

காட்சி நாலு

இடம் : திருப்பெருந்துறையில் ஒரு சோலை

பாத்திரங்கள் : பரமாசாரிய வடிவில் சிவன், வாதவூர், அடியார் கூட்டம், சேவகர்.

(ஒரு குருந்த மரநிழலில் சிவன் பரமாசாரிய வடிவில் கையில் ஓலைச் சுவடிகளுடன் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். சுற்றிவர அடியார் வீற்றிருக்கின்றனர். வாதவூர் வருகிறார்.)

வாத : சற்குருவே !

சிவ : என்ன வேண்டும் ?

வாத : காம வெகுளி மயக்கம் நீங்கிணேரும் இறையடி சேர முடியாதிருப்பதேன் ?

சிவ : வீட்டையுந் தகுதி பெற்றேனுக்கு கடவுளியல்பை அவனே யுணர்த்துவன்..

வாத : ஆன்மாவை மயக்கும் மலங்களில் சில நீங்கியும் சில உறுத்தவும் இறை தரிசனம் கிடைப்பதேது ?

சிவ : ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்றினால் வாட்டப் படுவோரே மனித உடல் பெற்ற மருத்துவங்கள் மெய் யறிவு பெறுவர்.

வாத : வைத்தியநாதர் மனிதராவது சகலருக்கென்றால் மற்றையோர் கதி ?

சிவ : ஆணவமென்னும் பற்றினால் மட்டும் கட்டுண்ட விஞ்ஞானகலருக்கு உள் நின்று புலப்படுத்துவன்.

வாத : ஆணவத்தினாலும் விளையென்னும் கன்மத்தாலும் பீடிக்கப்பட்ட பிரளயாகலருக்கு ?

சிவ : தெய்வத் திருமேனியுடன் ஆட்கொள்ள வருவான்.

வாத : பிரமனும் விஷ்ணுவும் கானை இறைவனே காட்சி யளிப்பான் ?

சிவ : படைப்புக் கடவுளும் காப்பும் கடவுளும் வீட்டை யும் பேறு பெற்றேரல்லர்.

வாத : வழிபாடும் விருப்புமிருந்தால்...

சிவ : வழிபடும் உருவம் கொண்டு, விரும்புவதை வழங்கும் தன்மையன் முதல்வன்.

வாத : ஒளித்து வாழ்வதற்கே அவன் ?

சிவ : அல்ல. சூழ்சியால், நாலுணர்ச்சியால், உருவ வழிபாட்டால், யோக நெறியால் காண முயல்வோர் காணபதற்று. சரியை, கிரியை, யோகநிலைகளைக் கடந்தோர் கடாட்சம் பெறுவர்.

வாத : ஐயா ! அது எப்படி ?

சிவ : நோக்கால், நினைவால், ஸ்பரிசத்தால் மல மறுத்து சித்தஞ்சிவமாக்கும் செயலாலே பேரறிவு நல்குவன்.

வாத : அருள் சக்தியின் பாற்பட்டோன் ஐம்புலன்களின் நாட்டத்தால் திண்டாடுவதுண்டோ ?

சிவ : இம்மை மறுமை இரண்டிலும் துய்க்கும் இன்ப துண்பம் இரண்டையும் ஒன்றெனக் கருதும் இருவினையொப்பு, ஆணவம் நீக்கும் மலபரிபாகமன்றே ? அவர்க்கு ஐம்புலன்கள் தூண்டும் ஆசைகள் கிடையா. இந்நிலை பெற்ற ஆன்மாவின் அறிவு திருவருளை நாடும். சத்தினிபாதம் அதுவே. அதிலும் நாலுபடி. நாலா வது அகமும் புறமும் துறவு பூண்டு ஆசான் தேடி அலையும் நிலை.

வாத : சச்சிதானந்தமே ! கண்டதும், கண்பார்வை பட்ட தும் சஞ்சிதகன்மம் நீங்கப்பெற்றேன். நான்தேடியிலைந்த ஞானகுருவே ! விளங்காத புதிராய்த் தோன்றும் சிலவற் றைத் தெளிய வைத்தால் அடிமையாவேன்.

சிவ : சந்தேகமென்ன ?

வாத : சிவம் என்றால்...

சிவ : நித்த முத்த சுத்த சித்தாகிய ஒரு பொருள். பரம அஞ்செழுத்தும் ஒன்றும் பரம பொருள்.

வாத : ஞானமாவது யாது ?

சிவ : சிவத்தையறிதல். சந்தேக விபரீதக் காட்சிகளின்றி அருள்வழி நின்று உள்ளவாற்றிதல்.

வாத : அப்படியாயின் பேதம் ?

சிவ : ஆகமவளவையில் வைத்தறிந்து, அனுபூதிநிலையில் நிச்சயம் செய்தல்.

வாத : ஆகா ! ஆன்மநர்யகரே, தெளிவுற்றேன். பெரும் பேறு பெற்றேன். இனி என் ஊன், ஊன், பொருள் விரும்பேன். சதாசிவா ! சங்கரா !! குருவடிவம் கொண்டு என்னை ஆட்கொள்ளவந்த தேவா !! நானுன் அடிமை. கதிமோட்சம் தந்தருளி வழிகாட்டி நெறியூட்டி நேரமைப் படுத்து... கண்டதும் காலில் விழவேண்டுமென்று தோன்றிற்று. அமைச்சன் என்ற கர்வம் தடுத்து விட்டது. மன்னித்தருள், ஏற்றுக்கொள். என் ஆவியும் ஆக்கையும் செல்வமைன்த்தும் இனி எனக்குச் சொந்த மில்லை. உனக்கே சமர்ப்பணம். உன் பாதர்ர விந்தங்களே எனக்கு இனி ஆதாரம். ஞானசக்தி கிரியாசக்தி யெனப் பற்றினேன் உன் பாதகமலங்களை.

(தன் முடியைக் கழற்றி விட்டு பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்க சிவன் தன் பாதங்களை அவர் தலையில் வைக்கிறார்.)

வாத : மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றே ஸ்ரீ மதித்திடாவகை நல்கினேன் வேயதோனுமை பங்கன் எங்கள் திருப்பெருந்துறை மேவினுன் காயத்துள் அழுதாற ஊற நீ கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய சேயமாமலர்ச் சேவுடிக் கண் நம் சென்னி மன்னித்திகழுமே.

(பரமாசாரியர் விபூதிகொடுக்க அதை வாதவுரார் வாங்கித் தரித்துக் கொள்கிறார்.)

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனை சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும் வண்ணம் குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்தன் கூத்ததயெனக் கறியும் வண்ணம் அருளியவாரூர் பெறுவார் அச்சோவே.

சிவ : முன் நீ செய்த தவச்சிறப்பாலே இப்பாக்கியம் பெற்றன. இனி உன்னை உலகம் மாணிக்கவாசகன் எனக்கொண்டாடும்.

வாத : வேத வேதாகம உட்பொருளெல்லாம் தெள்ளு தமிழ் வாகனத்தின் மீதேற்றி எனக்குபதேசம் செய்த ஞானதேசிகா ! கடைத்தேறும் மார்க்கமென்ன என்று உணர்ந்தேன்... குருவே !

சேவ : நீ கொணர்ந்த செல்வமைனத்தையும் திருப்பணிக் கும் அருந்தவர்க்கும் அலர்ந்தவர்க்கும் அள்ளிக் கொடு. அறத்துக்கும் தக்காருக்கும் வறியோருக்குமே ஒருவனின் பொருள் பயன்படற் பாலது.

வாத : தங்கள் சித்தம் என் பரக்கியம். குருதேவா...!

(கேவகர்களில் ஒருவன் வருகிறான்)

சேவ : ஐயா !

வாத : யார் நீ?

சேவ : என்னைத் தெரியவில்லையா ?

வாத : இறையடி கண்டோர்க்கு வேறேதும் தெரியுமோ ? உன்னைப் பார்த்த ஞாபகமேயில்லை.

சேவ : பாண்டியராசனின் பணியாள்.

வாத : யார் அரசன் ? யார் பணியாள் ? அரசன் ஒருவனே. அனைவரும் அவன் அடியவர்.

சேவ : மன்னவன் கோபம் கொண்டால்...

வாத : மாபெரும் முனிவரே ? சங்கரன் எதிரில் சீற்றம் தகிக்காது.

சேவ : என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள் ?

வாத : என்னை ஏன் கேட்கிறோய் ? உன்னைப் படைத்தவ னிடம் முறையிடு.

சேவ : நாங்களெல்லாம் மன்னரிடம் போய் என்ன சொல்வது ? எப்படி விழிப்பது ?

வாத : பொய்யும் பித்தலாட்டமும் புனைந்துரையாதே. எட்டப்போ.

சேவ : (போய்க் கொண்டே) நம்மையும் மறந்தரர். நம் மீது கொண்ட அன்பையும் துறந்தார். என்ன செய்வது ? மன்னனிடம் போய் நடந்ததைச் சொல்வோம்.

காட்சி ஜந்து

இடம் : திருப்பெருந்துறையில் ஒரு சாலை.

பாத்திரங்கள் : சேவகர் இருவர்.

சேவ 1: நான் பயந்தே போனேன்... அரசர் உயிரையே வாங்கி விடுவாரென்று.

சேவ 2: கூலிப் பிழைப்புக்கென்று புறப்பட்டால் எல்லா வற்றுக்கும் தான் பயந்து சாகவேண்டும்.

சேவ 1: நானென்ன செய்வேன்? நடந்தது முழுவதையும் அப்படியே சொன்னேன்.

சேவ 2: அதுதான் சரி. அரசருடைய உப்பைத் தின்று கொண்டே மறைக்கலாமா?

சேவ 1: மகாராசா உடனே அமைச்சரே இப்படி உட்பகையானாரோ என்று கொதித் தெழுந்தார்.

சேவ 2: எனக்கும் தான் நடுக்கம் தொட்டது. தான் விருப்பமில்லாவிட்டால் வேலையை விட்டு விட்டுப் போகலாம். ஆனால் அரசர் கொடுத்த பொன்னையும் பொருளையும் தானம் கொடுக்கலாமோ?

சேவ 1: இந்த ஒலையில் அரசர் என்ன எழுதியிருப்பார்?

சேவ 2: உடனே வரவும் என்றுதான் எழுதியிருப்பார்.

சேவ 1: இதைக் கண்டால் வருவாரென எனக்குத் தோன்ற வில்லை.

சேவ 2: திருநீறும் ருத்திராக்கழும் அணிந்து பித்தர், பைத் தியக்காரர் போல மாறியிருக்கும் மந்திரி எங்களையெல்லாம் மதிக்கவும் மாட்டார்.

சேவ 1: திடீரென எப்படி இப்படியெல்லாம் மாறினார்?

சேவ 2: அங்கே குருந்த மர நிழலில் இருந்த பெரியவர் தான் காரணம்.

சேவ 1: அவரைப் பார்த்தால் கடவுளைப் பார்த்த மாதிரி யிருக்கு.

சேவ 2: விழுந்து கும்பிடக்கூடிய பெரிய மனிதராய்த் தானிருக்கு. ஆனால் வயிற்றுச் சோற்றை விட்டுப்போட்டு அவருக்குப் பின்னாலே திரியமுடியுமே?

- சேவ 1: குதிரை வாங்க வந்தோமென்ற எண்ணமே மந்தி
ரிக்கு மறந்து போச்சு.
- சேவ 2: அதுதான் சொன்னேனே. அந்தப் பெரியவரால்
தான் எல்லாம் வந்தது.
- சேவ 1: என்ன இனி நடக்கப் போகுதோ? எட்டி நட.
உடனே போகும் படியல்லவா அரசர் கட்டளை
யிட்டார்...
- சேவ 2: சரி விரைவாக நட.

காட்சி ஆறு

இடம் : திருப்பெருந்துறையில் ஒரு சோலை.

பாத்திரங்கள் : வாதவூர், பரமாசாரியாரான சிவன், சேவகன், அடியார்கூட்டம்.

(மரநிழலில் பரமாசாரியார் தியானத் தில் இருக்கிறார். சுற்றிவர அடியார்கூட்டம். ஒரு ஓரமாக வாதவூர் நிற்கிறார்.)

சேவ : ஐயா ! ஐயா !!... ஓலை கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

வாத : எனக்கா ? ஓலையா ?

சேவ : பகைவர் நடுங்கும் பாண்டிய மகாராசாவின் திருமுகம்.

வாத : நகைப்புக்கிடமா யிருக்கிறதே. பெருமானின் திருமுகமன்றி வேறொன்று காணேன்.

சேவ : நானே படிக்கட்டுமா?... கேளுங்கள் (ஓலையைப் பிரித்துப் படிக்கிறார்)

தென்னவ னெழுதுமோலை தென்னவன் பிரமராயன் என்னு நம்மமைச்சர் காண்க எல்லையினறங் கொண்டேக கொன்னுறு பரிகொளாமற் கோவணங் கொண்டிரிது மன்னார் தங்கருமஞ் செய்வார் வண்மையென்றுவகை டுந்றேம்.

வாத : ஹா ஹா ஹா ! சிவபுரத்தரசன் ஒருவனுக்கே நான் அடிமை. இன்னெருவனுக்கு நான் அடிமையா?... யான் குற்றஞ் செய்தேன் என்ற கூறுகிறான்?..... நல்ல ஓலை கொண்ந்தாய். யமதூதர் கூட யமன் ஓலை கொடுத்தனுப்பினாலும் அருகே வரார். அப்படி யிருக்க இந்த ஓலைக்கு அஞ்சுவேணே? (பரமாசாரி யாரைப்பார்த்து) ...ஸ்வாமி! பிரபு!! குருதேவா!!! பாண்டியன் ஏழுதிய முடங்கல் கண்டனையோ?

சிவ : (முடியிருந்த கண்களைத் திறந்து) மகனே! மயங்காதே, கலங்காதே... குதிரைதானே வேண்டு மென்கிறுன் குவலைய மன்னன். தரணி திகைக்கக் குதிரைக் கூட்டம்

நானே கொணர்வேன்... இச்சேவகருடன் நீ மதுரைக் குப் போ. பாண்டியனுக்கு வேண்டிய பரி கள் தருகிறேன். ‘நல்லநாள் பார்த்தேன். காத்திருந்தேன். ஒலை வந்தது ஓடிவந்தேன். குதிரைகள் வரும்’ எனச் சொல். ஆவணி மூலத்தன்று அசுவக் கூட்டம் வந்து சேரும்... அரசன் வருந்துவான் என்று கவலையுறுதே... அரசன் மகிழ் ஆடையணி. அலங்காரம் செய். முன்னைப் போலவே முதாருக்குப் போ. வெறுங் கையோடு போகாதே. இதைக் கொடு வேந்தனிடம். (மாணிக்க மணியொன்றைக் கொடுக்கிறார்) போய் வா.

வாத : ஈசா, இறைவா, போகவா? எப்படிப் போவேன்? உன்னை விட்டுப்பிரிய மனமிலேன். தேவ தேவனே! ஞானுசாரிய!... கன்றைப் பகவினின்றும் விரட்டுபவர் உண்டோ? மீண்டுங் காண்பேனே? எப்போது? எங்கே? வானவர் தலைவா! வகைதெரியா தலைகின் ரேன். வழி தெரியேன். விழிப்புனல் சிந்துதே.... இதயந் தவிக்குதே.....

விவ : (வலக்கையால் அபயங் காட்டுகிறுன்.)

காட்சிஏழு

இடம் : பாண்டியன் ஆண்மை.

பாத்திரங்கள் : அரிமர்த்தனன், வாதலூர், ருத்திரசாத்தனா, ஏனுதிராய், சேவகர்.

வாத : அரசே, வணக்கம். அடியேன் கையுறை. காணிக்கை.
(மாணிக்கத்தைக்கொடுக்கிறார். அரசன் வாங்கிப் பார்க்கிறான்.)

அரி : நன்று, நன்று... பிரமராயரே. இவுளித்திரள் கொள்ளச் சென்றீரோ, என்ன வாயிற்று?

வாத : அவசரப் பட்டு விட்டர்கள் வேந்தே.

எனுதி : விந்தையான பேச்சு. எதிரிகள் படை யெடுத் திருந்தால் பாண்டி நாட்டின் கதி என்னுவது? காத் திருந்து சலித்து விட்டது.

வாத : சொக்கநாதன் அப்படி விடமாட்டான்.

எனுதி : சோழ நாட்டான் விட்டால்லவோ?

வாத : ஞானமும் வீரமும்—சோமசுந்தரன் குடிகொண்ட தென்னவன் நாட்டில்...

எனுதி : ஆமாம். அந்நியர்கள் இங்கு அடி யெடுத்து வைத்தால் அதோகதிதான்.

அரி : சென்ற இடத்தில் நடந்த தென்ன?

ருத் : அதைச் சொல்லும்.

எனுதி : ஆமாம். பணமெங்கே?

வாத : கொடுத்தவனே வாங்கிக் கொண்டான்.

ருத் : வேடிக்கையான பேச்சு. பிரமராயரே. மூடி மறைத் துப் பேசுகிறீர்.

அரி : பணம் கொடுக்கவில்லை, பரிக்கூட்டம் வாங்கவில்லை என்கிறோ?

வாத : அர்த்தங்கள் கற்பித்தால் யாரென்ன செய்வது?

அரி : அப்படியானால் குதிரைகள்?

வாத : வரும்.

எனுதி : அப்பாடா!

ருத் : குதிரைகள் வருமா? எப்போது? எங்கிருந்து? எத்தனை?

வாத : தங்கள் மனக்குதிரையை கட்டி வைத்தால் குதிரைகள் தாமாக வரும்.

அரி : மன்னிப்பேன். உள்ளதைச் சொல்லும், குதிரை வேண்டு மென்று நான் கேட்கவில்லை. பணம் என்ன வாயிற்று?

ருத் : எப்படி மன்னிப்பது, வேந்தே? மக்கள் சொத்து...

எனதி : பணத்தை வாங்கி விட்டால் கதை முடிந்ததா? குதிரைகள் வேண்டாமா?

ருத் : குற்றத்தை மன்னிப்பது பரண்டி நாட்டிலில்லை. நெற் றிக்கண்ணைக் காட்டிலும் குற்றம் குற்றமே யென்ற நாடு இது.

வாத : குதிரைகள்... உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள்... வாங்கி ணேன்.

அரி : வாங்கி விட்டாரா?

வாத : சோதிடர் கணிதர் பூசரரிடம் நல்ல நாள் கேட்டேன். காத்திருந்தேன். ஓலை வந்தது ஓடிவந்தேன்.

அரி : அப்படியானால் எப்போ குதிரைகள் வரும்?

வாத : ஆவணி மாத மூல நட்சத்திரத்தன்று.

அரி : ஆகா! அமாத்தியரே! நீரன்றே அமைச்சர், நான் வைத்த மதிப்பைக் கண்டு பொருமை கொண் டோர் பொய்யுரைத்து என் மனதைக் கரைத்தனர். இலக்காகி, இரையாகி விட்டேன். தவருக நினைக் காதீர்.

(ஓளி மங்கி மீணுகிறது.)

அரி : ஆவணி மூலம். குதிரைகளாக்காணவில்லை.....

என்ன சொல்கிறீர்? நம்பினேன். நம்பிக்கையைத் தகர்த்து விட்டார். ஆள் விட்டு தூதனுப்பி அயல் நாடெல்லாம் தேடிப்பார்த்தும் குதிரைக் கூட்டத்தைக் கண்ணிலும்காணவில்லை. எங்கேகுதிரைகள்? மாய்மாலம் பண்ணுகிறீரோ? மந்திரி. குதிரை வாங்கக் கொடுத்த பணமெங்கே?... பேசமாட்டார்? ஏன் பேசப்போகிறீர்? சொல்ல என்ன இருக்கிறது? மற்றவர் சொல்லியும் நான் கேட்கவில்லை. நாற்பத் தொன்பது கோடி கொஞ்சமா? கொள்ளை போயிற்றே. யாரிடம் கொடுத்தீர்?

அந்த ஆண்டியார்? நீர் வைத்த கெடுவுக்குள் குதிரை வருமென்று காத்திருந்த என்னை மடையனக்கிளீர் பிரமராயரே... இனி நீர் பிரமராயருமில்லை. எனக்கு அமைச்சருமில்லை... டே, யாரங்கே? தண்டலாளரை அழைத்து வா. ஊமையாகி விட்ட வாதவூரனை பேச வைக்கச் சொல் வேண்டாம். கொடுத்த பணத்தை திரும்ப வாங்கச் சொல். பட்டிமண்டபத்தில் பர தேசிக்கு இடம் கொடுத்தேன். அத்தானி மண்டபத் தில் ஆண்டியை அமர்த்தினால்? சீ...

(வெளியேறுகிறுன். மற்றவர்களும் போகிறார்கள்.)

வாத : அன்றே யென்ற னவியு
 முடறு முடைமை யெல்லாமுங்
 குன்றே யளையா யென்னையாட
 கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
 இன்றே ரிடையூறே னக்குண்டோ
 என்டோன் முக்கணைம்மானோ
 நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
 நானே இதற்கு நாயகமே.

குருநாதா! ஞானபண்டிதா! பாண்டியன் கேட்டது காதில் விழவில்லை. கருத்திலும் படவில்லை. மோன வெளியில் அலைந்துவரும் எதிரொலியாய் தொனித்த என் குரலால் என்ன சொன்னேன்? நீ சொன்ன பாடத்தை ஒப்புவித்தேன்... அம்மையப்பா! ஆசிரிய னுருக் கொண்டு ஆள வந்தனயோ? அத்தனைச் சிறப்பு எனக் குண்டோ?... பணத்தைக் கொடுத்தவனே கேட்கும் போது பதிலென்ன சொன்னேன்? பொய் யுரைத்தேன். பொய்மை நின் புகழ்க்கு ஏற்றமாமோ?... இதையறிந்தால் யாராவது உன்னை நாடுவரோ? பாடுவரோ?... போதுமிந்த சுகபோகம் என்று உன் னிடத்தே வந்தவனை, அடிமையெனப் பணிந்தவனை மீண்டுமிங்கு திருப்பியனுப்பி வேடிக்கை பார்த்தால் வேறூர் வருவார், அடியராக? வெயிலில் வேதனை பட்டால், தேவனே, அது உனக்கு கீர்த்தியாகுமோ? சுத்த நல் மனத்தார் சொல்வதுதான் உன் செவிக்

கேறுமோ? என் குரல் கேட்காதோ? கசையடி பட்டு, கண் பிடுங்கப்பட்டு, கரியின் காலால் இடறப்பட்டால், உனக்குப் பெருமையோ? கடவில் விழுந்த நீர் மீண்டும் ஆற்றில் ஓடுமோ? உன்னையடைந்த நான் மீண்டும் உலகவாழ்வில் வயிப்பனே? திருப்பெருந் துறையில் நல்லுபதேசம் செய்த பெரியோய்! உன்னைக் காணத் துடிக்கிறேன். உன்னருகே யிருந்தால் பொழுதும் காலமும் துயரும் கவலையும் தோன்றவில்லை. தேமதுரத் தமிழாலே வேதத் திருப்பொருளை நீ விளக்கும் மேன்மைதனை எப்படி எடுத்துரைப்பேன்? குருவில்லா வித்தையாய் நூல்களிலே கற்றபோது விளங்காத நுண் பொருளாய்ப் பட்டதெல்லாம் உன்வாயால் கேட்டபோது தெற்றென உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி யாகப் பட்டனவே. பாண்டியன், பணம், பரிக்கூட்ட மெல்லாம் திரணமாய். அற்பமாய் அறிவுக்குப்பட்டனவே. பாண்டியன் நல்லவன். என்னை இந்த மந்திரிப் பதவியில் ஒட்டவைப்பதில் எவ்வளவு ஆசை! நாடேற்க ஒரு பதில் கேட்டான். பணமும் பரியும் கேட்கவில்லை.

ஆனால்...

உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை
உன்னைப்பிரிந் திங்கொரு பொழுதுந்
தரியேன் நாயேன் இன்னதென்
றறியேன் சங்கரா கருணையினால்
பெரியோன் ஒருவன் கண்டுகொள்
என்றுன் பெய்கழல் அடிகாட்டிப்
பிரியேன்என் ரென்றநாளிய அருளும்
பொய்யோ எங்கள் பெருமானே.

(சிலம்பொலி கேட்கிறது.)

மெய் சிலிர்க்கும் சிலம்பொலி. கிண்கிணிநாதம். இன்ப மோகன கீதம்... ஆகாகா! விப்பிரநாதா! ஆன்ம நாயகா!

(குளம்பொலி கேட்கிறது சேவகன் ஒருவன் ஓடி வருகிறான்)

சேவ: அரசே! குதிரைகள்... குதிரைகள் வந்து விட்டன.

வாத : குதிரைகளா?... எங்கிருந்து? எப்படி வந்தன? நான் சொன்ன பொய் மெய்த்ததா? குதிரைக்குப் பணம் கொடுத்தேன? பணம் போன திசையில் பரிகள் கிடையாதே... இதென்ன?

குத் : குதிரைகள் வந்து விட்டனவா?

(எதிர்த்திசையில் வேகமாகச் செல் கிறார். சேவகன் பின்னால் போகிறான்.)

வாத : சகல லோக நாயகா! என் பொய்யை நிலைநாட்ட குதிரையுடன் வந்தனயோ? சபலசஞ்சல புத்தியை செப்பனிட சங்கரா நீ கடிவாளம் கொண்டனயோ? சர்வேஸ்வரா! சண்டாளனெனக்கு சாயுச்சிய மளிக்க சாட்சியமாய் சாகசத்திலிறங்கினையோ? துரும் பென் னைப் பெரிதென்று கரிசொல்லக் கண்கட்டி வித்தை காட்டுவையோ?... எனக்காக-நாயேனுக்காக, ஈனனுக்காக... ஈசா! எண்ணவும் சொல்லவும் முடியவில்லையே!

அரி : (அவசரமாக வந்து) குதிரைகள்!... தேடிச் சென்ற தூதுவர் சொன்னது பொய்யா? தூரத்தேயிருந்து காற் றுய்ப் பறந்து குதிரைகள் வந்தனவா?...

ஏனதி : (பின்னால் வந்தபடி) நிறையக் குதிரைகள்... கண் கொள்ளாக் காட்சி. தெருவெல்லாம் துகள் பறக்கிறது. அருமையான குதிரைகள்... செண்டு வெளியில் அணி வகுத்து அழகு காட்டச் சொல்லியிருக்கிறேன், மதுரை மக்களைனவரும் அங்கு விரைகின்றனர். மன்னருக்காக முத்துப்பந்தரை நிறுவச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

அரி : ஐயோ! பிரமராயரே! கடுந்தண்டனை விதித்தேனே. கலங்கி விட்டேன். கயவர் நீரென்று. உத்தமரே! உண்மையுணர்ந்தேன்... ஆராயாமல் அவநம்பிக்கை கொண்டு விட்டேன். வாதலூரரே! வாரூங்கள் குதிரைகள் வந்து விட்டன. கொடியவன் நான். மறந்து விடுங்கள்... வாங்கிய குதிரைகளை கணக்கெடுங்கள் கயிறு மாறுங்கள்...

வாத : குதிரைகள்... குதிரைகள்... குதிரைகள்...

காட்சி எட்டு

இடம் : செண்டு வெளி.

பாத்திரங்கள் : அரிமர்த்தனன், ஏனுதிராயர், ருத்திரசாத்த னர், வாதவூர், அசுவநூலறிஞர், ராவுத்தனுக சிவன்.

(முத்துப்பந்தரின் கீழே அரிமர்த்த னன், பக்கத்தே வாதவூர். காட்சி முழுவதும் குதிரைக் குளம்பொலி.)

ஏனுதி : வையாளி வீதி திமிலோகப் படுகிறது. தூரகக் கூட்டம் ஒருபக்கம். மக்கள் கூட்டம் மறுபக்கம்...

ருத் : அசுவநூல் வல்லார்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்...

அரி : அதோ ராவுத்தர்களைப் பாருங்கள். பொன்னும் மணியும் கட்டி குதிரையேற்றத்தில் வல்லவர்களாகவே காணப் படுகிறார்கள்.

வாத : பாகர்தலைவனே விழியை நிறைத்தான்.

அரி : ஆமாம்! தெய்வாம்சம் பொருந்தியவன்... அவனை இப்படி வரச் சொல்லும்.

ஏனுதி : குதிரையேற்றம் செய்யச் சொல்லி வித்தைப் பரி சோதனை, அசுவப் பரிசோதனை இரண்டும் செய்யலாம்.

(பின் திரையில் சாரளம்போல் தோன் றும் ஒரு பகுதியில் ஒரு குதிரை முக மும் இறைவனும் தோன்றுகிறார்கள்.)

அரி : குதிரையேற்றம் காட்டுமின்.

(வாதவூர் ஏதோ கேட்க விரும்புபவர் போல குனிகிறார். இறைவன் தலை யசைக்கிறான்.)

ஏனுதி : நாக பந்தத்தைப்பாருங்கள்.

அரி : பரியேறும் பண்டிதனேயவன்.

ருத் : உடன் வட்டமும் நெடுவீதியும் காண்பிக்கிறான்.

வாத : காணவில்லையே...

அரி : மின்னலாய் மறைந்து விட்டான். மனோ வேகத்தில் செல்லக் கூடிய பரிமாவே.

வாத : தாளநடை போட்டு நடனவிசை யொலிக்க நண்ணு கிறான்.

அரிஃ : அசுவ நூல் அறிஞரே! பார்த்தீரா, குதிரைகளை? பரிசோதித்தீரா?

(மீண்டும் இறைமுகம் தெரிகிறது.)

அரிஃ : இந்தா, மகிழ்வற்ற மன்னன் தரும் பரிசு.

(பீதாம்பரமொன்றை நீட்டுகிறார்கள்.)

இறைவன் சவுக்கை நீட்டி வாங்கி மறைகிறார்கள்)

அரிஃ : என்ன அலட்சியம், ஆணவம்? ஆரியனென்றால் பண்புகூட இல்லாதவனை? பரிசேற்கத் தெரியவில்லை... சென்டை நீட்டுகிறார்கள், சென்னி தாழ்த்தாமல். வாங்கியதை அணிந்தானு? அதுவுமில்லை...

வாத : ஆத்திரம் தவிர்க... அஷ்டதிக்கிலும் அரசரைச் சந்தித்து பரிசு வாங்கி பக்குவப் பட்டவனே அவன். தேசவழக்கம் செண்டில் ஏற்பது. செய்தொழில் கருவி தெய்வீக ஆயுதம். அதைத் தாழ்த்தி அஞ்சலி செய்தல் அரசர்க்கு மட்டும் உரிய மதிப்பு... தவழூக் விளங்கிக் கொள்ளாதீர்கள்.

அரிஃ : ஒகோ!... அசுவ நூலறிஞரே, குதிரைகளின் குணங்களைக் கூறும்.

அசு : கொடுத்த விலை ஒரு மூலைக்கு காணுது. பலகோடு பெறும்.

ருத் ; கெடுதி காட்டும் குறிகள் இருந்ததா?

அசு : எண்வகைச் சுழிகள் கேடெனச் சொல்வர். அவற்றில் ஒன்றும் இவற்றில் இல்லை.

அரிஃ : தோற்றம் பற்றி தவிர்க்க வேண்டியவை?

ராதி : நீண்டசெவி, குறுகிய செவி—இரண்டும் ஆகாத தல்லவா?

அசு : இவைகள் மத்தியில் அப்படி ஒன்று மில்லை.

அரிஃ : கால்களைப் பார்த்தீரா?

அசு : பார்த்தேன், பிரபு. ஒரு கால் கறுப்பு, முக்கால் வெளுப்பு, கண்டத்தில் கருமை தீமை பயப்பவை. அப்படிக் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை.

வாத : சிறந்த பண்புகளைச் சொல்லும்.

அரி : நெற்றியில் ஒன்று, நாபியில் நாலு, மார்பிலிரண்டு, தலையில் இரண்டு, உதட்டிலொன்றெனப் பத்துத் தானே நல்ல சுழிகள்.

அசு : முகத்தில் வாலில் காலில் இல்லை. அரசர் கூறிய முக்கிய சுழிகள் எல்லாமிருந்தன.

அரி : குதிரைகளின் குரல்...

ருத் : நரி கரி காகம் நாய் பன்றி போவில்லையே.

அசு : இல்லை... கடல் முகில் சங்கு காளை முழவு போல விரும்பத் தகுந்த தொனியே உடையன.

அரி : வண்ணம்...

அசு : புலி, கரடி, செந்நாய் கழுதை, நரி, காகம், புதை ஆகியவற்றின் நிறங்களின்றி முத்து, சந்திரன், நீலோற் பலம், தாமரையின் மகரந்தம், தங்கம், செவ்வரத்தை, காயாம்பூ, கிளி ஆகியவற்றின் வர்ணமே கண்டேன்.

அரி : வேறெறன் ?

அசு : உயர்ந்த மேலுதடு, வெண்மையான பல், நறுமணம், செந்நாக்கு, அடர்த்தியான இமைரோமம், முக்கோண முகம், தசைப்பிடிப்பின்மை, பிடரியிலும் தலையிலும் ஒரே நிற மயிர், விரிந்த மார்பும், கழுத்தும், உட்சுழிந்த வட்டமான குளம்புகள், நெளிந்த முதுகு, நேரான முழந்தாள், கடைந்தெடுத்தன போன்ற தொடைகள், நீண்டவால் ஆகிய சிறப்பு அம்சங்களையும், கண்டேன்.

ருத் : பஞ்ச கல்யாணிகள் பார்த்தோம்.

ஏனுதி : ஏன்? மங்காளனும், சாரங்கனும், கங்காநீலனும், மெளவழகன், கொங்காளன், சன்னசாம்பான் என்று பதினைந்து பாகுபாடும் இப்பரிக் கூட்டத்தில் பார்த்தோம்.

அரி : பாகர் தலைவனை, வாதவூராரே, வரச்சொல்லும்.

சிவ : (முதல் தோன்றிய இடந்தில் தோன்றி) போகும் வழி நெடுந்தூரம். நாழி பல பறந்து விட்டன. கயிற்றை மாற்றுங்கள். பற்றுச் சீட்டைக் கொடுங்கள்... குதிரை

யெல்லாம் பார்த்தாயிற்று? கணக்கெல்லாம் எடுத் தாய்விட்டதா? பின்னர் என்னைக் காணமாட்டார். குறைகூற இடம் வையாதீர்.

அரி : அசுவநூலறிஞரே, கயிற்றை வாங்கும். ஏட்டில் எழுதிச் சீட்டையும் கொடும். மெச்சத்தக்க, வியப்பை யூட்டும் பரிகள் தந்த பாகர்தலைவ! என் பாராட்டு கள்.

(பற்றுங்சீட்டு நீட்டப்படுகிறது, பெற்றுக் கொண்டு இறைவன் மறைகிறுன்.)

அரி : வாதலூரே, நான் பாக்கியசாலி.

காட்சி ஒன்பது

இடம் : அரிமர்த்தனானது சயனகிரக வாயில்.

பாத்திரங்கள் : அரிமர்த்தனன், சேவகர், ருத்திரசாத்தனு, ஏனுதிராயர்.

அரி : (நடந்தபடி) பிரமராயனுக்கு என்ன கொடுமை செய்தேன்?... தூக்கமே வரமாட்டேன் என்கிறது..... எப்படி வரும்? வாழ்நாள் முழுவதும் காணமுடியாத இலக்கண சுத்தமான குதிரைகளை வாங்கியவனுக்கு உறக்கம் எப்படி வரும்? வாதலூரன் கெட்டிக்காரன். அவன் கை தொட்ட தெல்லாம் பொன்னாகும். இல்லா விட்டால் இவ்வளவு அற்புதமான குதிரைகள் எனக்குக் கிடைப்பதேது? வென்மையான குதிரைகள்... தெய்வக்களை சொட்டும் குதிரைகள்... எந்த மன்ன னுக்கும் இத்தகைய குதிரைகள் கிடைத்திருக்காது. குதிரைப்படையைப் பற்றிய அச்சமே இனி வேண்டிய தில்லை... அப்படியிருக்க வாதலூரனை சந்தேகித்தேனே, என்ன அறியாமை! அவன் அன்று கொண்டு வந்து கொடுத்த மணியே பூவுலகில் எங்கும் கிடைக்க முடியாத மாணிக்கமல்லவோ! அவன் கொண்டுவந்த குதிரைகளும் அவ்வாறே... நான் அவசரக்காரன் ஆத்திரக்காரன். பிறந்மதி கேட்போன்... குதிரைகள் வரவில்லையென்று திருப்பெருந்துறைக்கு ஓலையனுப்பிய போதும் ஆவணி மூலம் நெருங்கியும் காணவில்லையே குதிரைகளையென்று வாதலூரனுக்கு கசையடி கொடுப்பித்தபோதும் எப்படிப்பட்ட பெருந்தவறு செய்தேன்? என்ன பிராயச்சித்தம் உண்டு, உற்ற அமைச்சனை உறுத்தியதற்கு?... வாதலூரன் என் சீற்றங்கண்டு சினந்தானே, சீறினாலே? வயசில் சிறியவன். ஆனால் பொறுமையில் பெரியவன்... கலக்கமில்லை, கவலையில்லை. சிந்தமுகம், சிந்தனைச் சோர்வு கூட இல்லை..... அவன் கொண்டு வந்த குதிரைகளுக்காக குவலயத்தையே கொடுக்கலாமே! நாற்பத்தொன்பது கோடிதானே கொடுத்தேன். எத்தனை அக்குரோணியிருக்கும்!... அவைகளை ஓட்டிவந்த பாகன். கண் கொள்ளாக்க காட்சி. எத்தனை துடுக்கு! பாகனு அவன்? பரமன் போலவே இருந்து

தானே. மிடுக்கும் நிறைய இருக்குமோ? பீதாம்பரம் கொடுக்கிறேன்... அலட்சியமாய்ச் சவுக்கை நீட்டி வாங்கினானே .. வாதலூரன் தேசவழக்கமென்று மழுப்பி விட்டான். போகட்டும். அவனுக்கு வயதென்ன இருக்கும்? முப்பதோ, முப்பதினையிரமோ?...

(குதிரை கணைக்கும் சத்தம் இரவைக் கிழிக்கிறது.)

அதென்ன சத்தம்?

(வாளைக் கையில் எடுத்துக் கொள்கிறன்.)

அர்த்த ராத்திரி வேளையில் அசவலாயத்தில் அவலூலி.
(மேலும் அலறால் பல கேட்கிறது.)

நான் மாடக் கூடல் முழுவதும் அல்லோல கல்லோலப் படுகிறதே!

(சேமக்கலத்தில் அடிக்கிறான். விளக் கேந்திய பணிப்பெண் ஓடிவருகிறான்.)

பணி : வேந்தே!

அரி : அங்கே என்ன சத்தம்?

பணி : பார்த்து வருகிறேன், பார்த்திப!

(சேமக்கலத்தில் மீண்டும் அடிக்கிறான். காவலாளி ஒருவன் ஓடிவருகிறான்.)

அரி : அமர்க்கள மென்ன? அலறால் ஒவி எங்கிருந்து?...

காவ : பந்தியிலிருந்து பரிகள் ஒடுகின்றன,

அரி : பரிகள் ஒட்டமா? பாகர் எங்கே? பந்தியில் பூட்டு களில்லையா?

காவ : விவரம் தெரியவில்லை...

அரி : விரைவில் அறிந்து வா.

(மீண்டும் சேமக்கலத்தில் அடிக்கிறான் இன்னொரு காவலாளி வருகிறான்.)

அரி : ஏனதிராயரை உடனே அழைத்து வா.

காவ : சரி அரசே.

அரி : நள்ளிரவு வேளையில் கள்வரா? இருக்காது. பகை வரா? பாண்டி நாட்டில் தலைகள் உருண்டது மறந திருக்காதே...

(சேமக்கலத்தில் மீண்டும் அடிக்கிறுன்)

அரி : ருத்திரசாத்தனைர்எங்கே? இன்னுமா உறங்குகிறார்?...
உடனே கூட்டிக் கொண்டுவா.

காவ ; சித்தம்பிரபு.

(சேமக்கலத்தில் மீண்டும் அடிக்கிறுன்)

அரி : போனவன் சேதி கொண்டு மீளவில்லை. காவலாளி
யென்று வாளேந்த வந்து விட்டான்...

காவ : அரசே, லாயத்தில் நரிகள் புகுந்து விட்டனவாம்.

அரி : நான் மாடக்கூடலில் நடுச்சாம வேளையில் நரிக் கூட்டம்! தூக்க மயக்கமா?

காவ : இல்லை வேந்தே. நரிகளின் ஊளை, பரிகளின் அலறல் இரண்டையும் கேட்டேன்.

அரி : எங்கேயிருந்து வந்தன நரிகள்? நாட்டில் நரிகளுக்கென்ன வேலை?... போ... போ சீக்கிரம். படைகள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றன?... ஏனுதிராயர் எங்கே? ருத்திர சாத்தனைர் எங்கே? வாதலூரன் எங்கே? வெள்ளம் தலைக்கு மேலே போகிறது. இவர்க் கௌல்லாம் என்ன செய்கிறார்கள்?

(சேமக்கலத்தில் மீண்டும் அடிக்கிறுன்)

அரி : வாதலூரனுக்குமா கேட்டிருக்காது இந்தஆர்ப்பாட்ட மெல்லாம்?...

எனு : அவருக்கு கேட்டென் மகாராஜா? அவருடைய லீலாவினேதங்களைத் தானே தாங்கள் பார்க்கிறீர்கள், கேட்கிறீர்கள்.

அரி : போதும் நிறுத்தும். உங்களுடைய சொல்லைக் கேட்டு அவரைக் கொடுமைப் படுத்திய மகா பாவி நான். நீதி, நியாயம், நேர்மை என்று கண்ணே மூடிக் கொண்டு செய்த நீசத்தனங்கள் போதாதா? இதற்கு மேலும் அவர் மீது பழி சொல்ல வந்து விட்டமே.

எனு : சேதி தெரிந்தால் பாதி இரக்கம் காட்ட மாட்டார்கள்.

அரி : கையாலாகா தவர்கள் காரியகாரரின் காலை வாரி விடுவதுண்டு. கதையளக்கிறீர்.

எனு : மன்னிக்க வேண்டும் மன்னர் பெருமானே.....

ருத் : யாரை யார் மன்னிப்பது ? ராஜத்துரோகத்துக்கு மன்னிப்பு ? மந்திரதந்திர வித்தைகள் காட்டி திரவி யத்தை அந்தரவழியில் அந்தர்த்தியானமாக்கியதற்கு மன்னிப்பு. பச்சைப் பாலகளுல்ல பரவாயில்லை. பண்டிதன், படித்தவன், பெரியவன் பிரமராயனுக்கா மன்னிப்பு ? மன்னரையும் மக்களையும் மயக்கி மோசம் செய்த அமைச்சனுக்கா மன்னிப்பு ?

அரி : காலையில் நடந்ததை மறந்துவிட்டு காரசாரமாக முழங்குகிறீர், ருத்திரசாத்தனாரே.

ருத் : குதிரைப் பந்தியைப் பார்த்தால் வயிறு பற்றி யெரிகிறது.

அரி : ஏன் ?

ருத் : ஒரே ரத்தக்களாரி. நரிகளின் ஆரவாரம். கூச்சல்.

அரி : இன்று வந்த குதிரைகள்...?

ருத் : வாதலூரரத்தான் கேட்கவேண்டும்.

அரி : காணவில்லையா ?

ருத் : மாயமாய் மறைந்து விட்டன. நரிகள் கூட்டம் புரியும் அட்டேழியம் ஏட்டில் அடங்காது.

அரி : இருந்த குதிரைகள்...?

ருத் : நரிகளுக்கு இரையாகி விட்டன.

அரி : அப்படியானால்.....

ருத் : என் ஊகம் சரி. காலையில் நான் வாதலூரரின் மீது சுமத்திய குற்றம் சரி. குதிரைகள் வருவதற்கு முன்னரே வாதலூரன் வீழியை மூடி வாணப்பார்த்த பார்வையில் ஏதோ சூழ்சி என்று தெரிந்து கொண்டேன். கஷணநேரம் அறிவை அடகுவைத்து அவர் காட்டிய மாயவித்தையில் மயங்கிவிட்டேன். இல்லா விட்டால் கண்ணால் கண்டது பொய்யாயிருக்குமா ? யாரோ ஆண்டிப்பண்டாரத்திடம் கொடுத்த பணத் துக்குக் குதிரை எங்கிருந்து வரும் ? நேற்றுவரை மதுரைக்கப்பாலும் காணுத குதிரைக் கூட்டம் சென்று வெளியில் திரண்டதெப்படி ? பகுத்தறிவால் உணர முடியாத புதிர்கள். அத்தனையும் செப்படி வித்தை, அயோக்கியத்தனம், விகவாசமோசம்.

அரி : இப்போது.....

ருத் : ஊருக்குள்ளே போன நரிகள் கூட்டத்தை போர் வீரர்கள் காட்டுக்கு விரட்டுகின்றனர். கதவைச் சாத்தி யதனால் குதிரைப் பந்தியில் அடைபட்டுக் கிடக்கிறது ஒரு பகுதி. வாய்த்தவிடும் நெருப்பும் இழந்த கதையாய், வந்த வெள்ளம் நின்ற வெள்ளத்தை அள்ளிச் சென்றதைப்போல இருந்த குதிரையும் போச்சு. வந்த குதிரையும் போச்சு.

அரி : இனி.....

ருத் : வா தலூரணிடம் வசூலிக்க வேண்டியதுதான். நாட்டின் பொக்கிஷுத்தை தான் நினைத்தபடி இறைக்க அரசருக்கே அதிகாரமில்லை. அப்படியிருக்க அமைச்சருக்கு உரிமையேது? வாட்டி வதைத்து பிழிந்தெடுக்க வேண்டியதுதான்...

ஏனு : அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். அரசர் நம்ப வில்லை. வாதலூரரை மீண்டும் கைது செய்து விட்டேன்.

அரி : உடனே இங்கு கொண்டுவாரும்தான்.....

ஏனு : உத்தரவு.

அரி : வேண்டாம். காணக்கூட நான் விரும்பவில்லை. கண்ணால் பார்ப்பதே பாபம்...

(கேமக்கலத்தில் அடிக்கிழுன், சேவகன் வரா...)

தண்டலாளர் தலைவனை அழைத்துவா.

சேவ : சித்தம் பிரபு.

அரி : கழுவிலேற்றலாம். தலையைச்சீவலாம்—கடமையினின் றும் தவறிய எவனுக்கும் கடுமையான தண்டனையே மருந்து... ஆயினும்... மறையவன், முனிவன். முதியவன், மங்கையர், பாலர் ஆகியோரை பாண்டியன் வருத்தினால் என்ற பழிச் சொல் எனக்கு வேண்டாம்... பாண்டிய பரம்பரையில் அப்படிப் பழக்கமில்லை... (தண்டத்தலைவன் வருகிழுன்.)

அரி ; வாதலூரனை சேஞ்சிபதி கைது செய்து வைத்திருக்கி ரூர். இழுத்துச் செல். வெயிலில் நிறுத்து. வேத ணைப்படுத்து. கொடுத்த திரவியத்தைத் திரும்ப வாங்க

வேண்டிய அளவுக்கு வாட்டியெடு. உயிரை வாங்காதே. நாகத்தோடு விளையாடலாம். நாட்டு நிதி யோடு விளையாட முடியாது என்பதை உணர்த்து. போ... எல்லோரும் போய்விடுங்கள். என் கண்முன் நிற்காதீர்கள்... (போகிறார்கள்) யார் மீது நம்பிக்கை வைத்து ஆட்சிப்பொறுப்பை ஒப்படைத்தேனே. அவனே குழ்ச்சி செய்தால் ஆட்சி எப்படி நடக்கும்?... (குறுக்கும் நெடுக்கும் நடக்கிறுன்)... வாதலூரன் பணத்தை என்ன செய்தான்? பேராசைக்காரன்ஸ்லவே அவன். திருப்பெருந்துறையில் பொன் மறைந்த மாயமேது? கணிகையர் கூட்டமா? காமக் களியாட்டமா? சுக போக சௌபாக்கியமா? ஆசை நீங்கிய சத்திநிபாதன் என்றல்லவோ என்னினேன்... சூடிக் குடித்துக் குதித்துக் கும்மாள் மிட்டவனுஞல் தேகமும் தோற்றமும் தெள்ளெனக் காட்டுமே!... மூனை கலங்குகிறதே. முடிவென்ன?...

ஓளி இருண்டு பின்பு மெதுவாக பிரகாசிக்கிறது, வெளியே பேரிரைச்சல். சேங்கலத்தில் அரசன் அடிக்கிறுன். (சேவகன் வருகிறுன்.)

அங்கே என்ன? அதி காலையாக வில்லை, ஆரவாரம்.

சே: மன்னர் பெரும! வையை பொங்கிப் பாய்கிறது.

அரி: ஆ! என்ன வைகைப் பெருக்கா? ஏன்? ஆவணி மாதத்தில் ஆற்றுப் பெருக்கா? அதிசயமாயிருக்கிறதே.

ஏனு: (நுழைந்து கொண்டே) வேந்தே, கரைமீறித் தடம் புரள்கிறது வைங்க.

அரி: கடல் காண நதியா கரைமீறிப் பாய்கிறது? காரணம்?

நுதி: (வந்து கொண்டே) எப்படிச் சொல்வது? புனலும் சோலையும் வயலும் தென்னையும் இருந்த இடம் தெரியவில்லை. நகரையே முடிவிடும் போலிருக்கிறது, நதியின் பிரவாகம். வெறிகொண்ட யானை போல் சீறி வரும் பேராறு மாமரங்களை, தெங்கை, கரும்பை, மலரை அள்ளிச் செல்லும் அலங்கோலம்!

அரி : இலக்குமி வாழும் மதுரைக்கா இப்பேராபத்து ? உயிர்ச்சேத முண்டா ? கால்நடை நஷ்டமா ? வீடுகள் மடங்கள் கோயில்கள்... என்ன வாயின ?

ருத் : அதுதான் விந்தை. பொருட்சேதமன்றி உயிர்ச்சேதமில்லை. வெள்ளாம் நாட்டில் புகுந்தால் எல்லாம் போச்சு.

அரி : சோமசுந்தரா ! சொக்கேசா !! குறையென்ன செய்தேன் ? கோபமேன், தேவா ? வைகைத் தாயே, வளம்படுத்தி சீராக்கிய நீயே மதுரையை மிதிக்கலாமா, நசுக்கலாமா, நாசமாக்கலாமா ? அம்மா, பெருமை கூட்டிய நீயே துவம்சம் செய்வதா ? பொன்னு, மணியா, பீதாம்பரமா--எது வேண்டும் ? மாதாவே, தருகிறேன். பொங்காதே, பொறுத்திடு

ஏனு : பிரார்த்தனை மருந்தல்ல, மன்னர் பெரும ! மக்களின் சோககீதம், துயரப்பாடல், துக்க கானம் தேவர்காதில் விழவில்லை...

அரி : அமைச்சரே, அர்த்தநாரீசுவரன் ஆலயத்தில் அபி ஷேகம் நடக்கவில்லையா ? ஆராதனை பிசுகியதா ? நெய்வேத்தியம் படைக்க வில்லையா ? நியமங்கள் தவறினவா ? ஏன் இந்தக் கேடு ? நல்லவர் மனது நொந்ததா, நாயகன் வெகுள ? மறையவருக்கு கொடுமை நடந்ததா, மகேசன் மருள ? தவழுனிவர் தண்டிக்கப்பட்டாரா, பரமன் படபடக்க ?... கூறும். குறையென்ன ? நிறைகாண மார்க்கமென்ன ?

ருத் : வாதலூரன் தான் தண்டிக்கப்பட்டான்...

அரி ; நீரே சொன்னீர் நீசனென்று.

ருத் ; சொன்னேன். பஞ்சஷூதமும் அடிமையாகுமா, மாயக்காரன் மந்திரிமதல்வனென்றால் ?

அரி : அப்பொழுதே சொன்னேன். அவசர புத்தியும் ஆத்திரமும் அறிவை அமுக்கி விட்டன. வாதலூரனின் வேதனை மாதவனின் ரெளத்திரத்தை தூண்டி விட்டது... (சேமக்கலத்தில் அடிக்கிறுன்) யாரங்கே ? வாதலூரனை உடனே விடுவித்து விருதுகள் வரிசுகளோடு

கூட்டிவா... வேண்டாம்... நானே வருகிறேன். காவில் விழுகிறேன். என் பணம், நாட்டின் செல்வம் என்று வீம்பு பேசிய நான், சிவத் தொண்டில் செலவானால் புண் ணியம் எனக்கேயென்று புரியாத புல்லனுளேன்... நல் வழி காட்டிய உத்தமனைத் தண்டித்தேன். பிராயச் சித்தம் ஏது? வருகிறேன், வாதலூரா!

(அரசனைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் போகிறார்கள்)

காட்சி பத்து

இடம் : வைகையாற்றங்கரை.

பாத்திரங்கள் : அரிமர்த்தனன், வாதநூரன், காரியாதிகாரி, செம்மனச்செல்வி, கூவியாளாக சிவன்.

வாத : குருதேவா !

உரியேன் அல்லேன் உனக்கடிமை

உன்னைப்பிரிந் திங்கொரு பொழுதுந்
தரியேன் நாயேன் இன்னதென்

றறியேன் சங்கா கருணையினால்

பெரியோன் ஒருவன் கண்டுகொள்

என்றுன் பெய்கழல் அடிகாட்டிப்

பிரியேன்என் றென்றருளிய அருளும்

பொய்யோ எங்கள் பெருமானே.

எல்லாம் தெரிந்த உனக்கு என் தவிப்புத் தெரிய வில்லையா ? என்னை ஆட்கொண்டாயே, மறந்துபோய் விட்டனையா ? பரியை நரியாக்கினாயே, பயன் அனுப விக்கிடைன். பார்க்கமாட்டாயா ? தேவரைக் காக்க ஆலகால விழுமுண்டாய் என்பது பொய்யா ? முப்புர மெரித்தாய் நீயென்ற பெருமை பொருந்துமா, அடியேன் துயர் தீர்க்க வாராது போனால் ? ஞானதேசிகா ! உருக்காட்டி இன்முகம் காட்டி வேத உண்மை போதித்து செவ்வியு திருவடி சென்னியில் வைத்த நீ என்னை மறந்தனையோ ?

அசீரி : மணிவாசக ! துயருருதே. மாயை நீங்கி மருள்நீங்கி அருள் பா ஒதும் பாக்கியம் பெறுவாய்

வாத : குருநாதா ! என் குரல் கேட்டதோ ? பாதம் நோவ பரிமேல் வந்து மதுரையின் வீதியெல்லாம் அலைந்தனையே. மானுடன் என்றென்னி அரிமர்த்த னன் மதிக்கவுமில்லையே... இப்போது... இதென்ன, ஈசா ? இரங்கினையோ ? இரைகிறதே வைகை க. பெருகுகிறதே வெள்ளம். இதுவா உன் லீலை ? விலையாடுகிறுயா, வித்தகா ! விண்ணவர் தலைவா ! மன்னைவர் துன்பம் எனக்காகவா ?

(வைகை பின்னால் பெரு கு வது போலக் காட்சி தருகிறது.)

அரி : (ஓடி வருகிறேன்) பிரமராயரே! பெருந்தவறு செய்து விட்டேன்... இறைவனுக்குப் பிரீதியான உம்மை வருத்தினேன்... மக்களின் கண்ணீர், வைகையில் வெள்ளாம். கண்ணைத் திறந்து விட்டது. மகானே! மன்னித்தருள்க.

வாத : யாரை யார் மன்னிப்பது? மகேஸ்வரன் கைப் பொம்மை நீடியும் நானும். அவன் ஆட்டும் பிடாரன். நாம் ஆடுகிறோம். அதிலே பெரியதும் சிறியதுமா? மன்னிப்பவனும் மன்னிக்கப் படுபவனுமா? மதிகுல மன்னவா! மன்னிக்க நான் யார்? நீ செய்த பாபமென்ன? அநீதியென்ன?

அரி : அமைச்சரே! அநீதி, அநியாயம். ஆலவாயப்பனின் அடியாரை, அன்பரை விலங்கிட்டேன். சிறைப்படுத்தி சித்திரவதை செய்தேன். செங்கோல் கோடிய பழியைச் சுமக்க முன்னரே, பழைய கதையை திரும்பப்படிக்க முன்னரே உணர்ந்து கொண்டேன்.

வாத : உடல், ஊன், உயிர், உணர்ச்சி என்பனவெல்லாம் எப்பொழுதோ மறந்துவிட்ட என்னை நீ தண்டித்ததில் தவறேன்ன? தவறு செய்தவன் நான். ராஜதர் மத்தை தாண்டி நீ சென்றிருந்தால் அல்லவோ மன்றி யிட வேண்டும்.

அரி : இல்லை மந்திரி. வாரும். கடமையைச் செய்யும். மக்கள் உயிருக்கே ஆபத்து. ஆற்றில் வெள்ளாம். அனை கட்ட துணை கேட்கிறேன்.

வாத : அதற்கென்ன? பறையறைவோனைக் கூப்பி டு. ஊரெல்லாம் முரசறைந்து உள்ளவர் அனைவருக்கும் கரையை அளந்து விடு. மன்ன் அள்ளிப் போட்டு அனை கட்டும் பொறுப்பை மக்களிடம் சுமத்திவிடு. மக்கள் சேவை மகேஸ்வரன் பூஜை என்று ஒருவர்க் கொருவர் சேவை செய்யட்டும். நாட்டைக் காக்கட்டும்.

அரி : நல்லது, அமைச்சரே, காரியாதிகாரிகளைக் கூப்பிட்டு உத்தரவிடுகிறேன்... நீங்கள் வாருங்கள்... (போகிறார்கள்)

முசுறைவேன் : மதுராபுரி மக்களெல்லாம் மண்வெட்டி கூடையோடு வைகைக் கரைக்கு வந்து அளந்து விட்ட பங்கை அடைக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிக்க மதிகுல மன்னவன் அரிமர்த்தன பாண்டியன் உத்தரவு.

(நாலு பெண்களும் நாலு ஆண்களும் கதகளி நடனம் மூலம் வைகையை மண்வெட்டி கூடை கொண்டு அடைப்ப தாக நடனம் ஆகீருர்கள். பின்னால் வைகை பெருகியபடியே இருக்கிறது. நடனம் முடிந்ததும்...)

காரியாதிகாரி : இங்கே யாரிருப்பது ?

செம் : ஏன் தம்பி ?

காரி : உனக்கும் ஒரு பங்கு அளந்திருக்கிறது. அடைத்து விடு.

செம் : நானு ? ஆத்துக்கு அணைக்ட்டவா ? என்னிப்பாரு. நல்லாப்பாரு. மண்வெட்டி பிடிப்பனு ? மண் சுமப் பனு ?

காரி : அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது ஆச்சி. இது இராச காரியம். மன்னர் கட்டளை. (போகிறார்கள்)

செம் : பிட்டு வித்து புளைக்கிற என்னட்டை ஆரோ புட்டு வாங்க வந்தானென்னி நினைச்சன். அடுப்பு நெருப்பை அடிவயத்திலை கொட்டிவிட்டுப் போருனே, படுபாவி. நல்லாயிருப்பானு ? என்னை இந்த வேலை செய்யச் சொல்லிப் போட்டுப் போருனே... ஆண்டவா ! அப்பா ! எனக்குத் தாயா, தகப்பனு ? பெத்த மகனு ? பேரஞ, பேத்தியா ? எனக்கு உன்னைத் தவிர ஒருத்தருமில்லையே. கூவி கொடுக்க எங்கே போவேன் ? கூவியாள் கிடைப் பானு ? இந்த அநியாயத்தை ஆரிட்டைச் சொல்லு றது ? என்னைப் பாத்தா பேய்போல இருக்கிறன். என்ன செய்ய ? இதுக்கு நீ தான் கண் திறக்கவேணும். ஐயா ! அடியவள் அழுதால் அருகே வருவாய் எண்டு சொல்றது பொய்யா ? கூவி கொடுக்க வழியில்லை, புட்டை வாங்கிக் கொண்டு மண் சுமக்க எவன் வரு வான் ? உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறன். இல்லாட்டி

உசிரை . விடவேண்டியதுதான் . செத்துப் போவன் நான்... சாக்காட்டின பாவத்தை, பழியை நீ ஏத்துக் கொள்.

(கண்முடி நிற்கிறுள்.)

சிவ : (வேலையாள் வேஷத்தில்) ஆச்சி...! ஆச்சி!!

செம் : தம்பி கடவுள்தான் உன்னை அனுப்பினால் ?

சிவ : பசிக் கொடுமை ,அனுப்பிற்று. ஆச்சி! வேலை செய் வேன், களைக்கமாட்டேன். நம்பிக்கையான ஆள் நான். வேணுமா, உனக்கு ?

செம் : நல்லாக்கேட்டாயடா தம்பி. என்ன செய்யலாம் என்டு தவிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்... கூலி என்ன கேட்பாய், தம்பி ?

சிவ : எனக்கு கூலி கொடுத்து உனக்கு கட்டுமா, ஆச்சி ? நீ என்ன குடுப்பே ?

செம் : புட்டு அவிச்ச வச்சிருக்கிறன். பசிக்குதெண்டாய். புட்டுத்தாறன். இல்லாட்டி வேலை முடிஞ்ச பிறகு புட்டை வித்துக் காசுதாறன். காலமை வந்தவங்க ஸெல்லாம் கடன் சொல்லிப் போட்டு போட்டாங்கள்...

சிவ : ஆச்சி ! உன் பேரென்ன ?

செம் : வயது போன கிழத்துக்கு பேரு... அப்ப செம்மனச் செல்லி என்று சிறுசூலே புழங்கிச்சது. இப்ப வந்தி என்டு கூப்பிடுறுங்கள்...

சிவ ; செம்மனச் செல்வியா, இல்லை செம்மனச் செல்வியா?

செம் : இதெல்லாம் ஆருக்குத் தெரியும்' தம்பி ? படிச்ச பண்டிதங்கள் செமியாக்குண்டத்திலை ஒரு சொல்லுக்கு ஒன்பது விதமாகச் சொல்லுவாங்கள்... நான், நான் தான் என்டு தெரிஞ்சு கொள்ள ஒரு பேர் வேணும். அது எதாயிருந்தாலென்ன? பேரிலை யென்ன கிடக்கு...? தம்பி, உன்னை எப்படிக் கூப்பிட ?

சிவ : கிழத்துக்கு மட்டும் தான் பேர் தேவையில்லை என்று நினைக்காதே ஆச்சி. நாதியற்றவணையும் தேட ஆளில்லை. கூப்பிடுறதும் இல்லை. வேணுமென்றால் 'டெ' என்கி ரூர்கள். 'இந்தாப்பா' என்கிறார்கள். வாயிலை

வந்த பேரைச் சொல்லி அழைக்கிறார்கள். கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஒடுகிற கூவியாள் தானே நான். நடேசன் என்றாலும் நான் தான். சோமன் என்றாலும் நானே. சுந்தரா என்பதும் என்னையே. பித்தா, பேயா என் றழைத்தவர்களும் உண்டு. ஆயிரம் பெயர்கள். உருவ மில்லை. இன்று இது. நாளை எதுவோ? வேஷம் போட்டுப் பிழைக்கிற பிழைப்பு.

செம் : நல்லாப் பேசுறு, மகன். உன்னைப் பார்த்தா அழகா வைரமா யிருக்கிறோய். கழுத்திலே யென்ன கறுப்பாயிருக்கு?

சிவ : அதுவா ஆச்சி? எம் பொண்டாட்டி ஒரு நாள் கழுத்தைப் பிடிச்சு நசுக்கினா. அன்னையிலை யிருந்து அப்பிடித்தானிருக்கு.

செம் : எனக்கும் ஒரு பேரனிருந்தா உன்னைட்ட இருப் பான். குடுத்து வைக்காதவள் நான்.

சிவ : அப்படிச் சொல்லாதையாச்சி. நானிருக்கிறேனே, தத்து எடுத்துக் கொள்றியா?

செம் : பகிடி விடுறியா, தம்பி. எனக்கு வயித்துப் பாட்டுக்கு வழியில்லாமை பஞ்சாய்ப் பறக்கிறன். உன்னையும் சேர்த்து வைச்சு என்ன செய்வன்?

சிவ : ஏனுச்சி, நான் நினைச்சா உனக்கு மட்டுமா, ஊரு முழுவதுக்கும் சோறு போடுவனே...

செம் : இளம் முறுக்கு.. துடிக்கிறோய், துள்ளாருய். உன்னைப் பாத்தா கையெடுத்துக் கும்பிடலாம் போல யிருக்கு.. உனக்கு வயசு என்ன இருக்கும்? இளவட்ட மாயும் தெரியுது. முதிர்ந்தவனுயும் தோற்றுது.

சிவ : வயசுக் கணக்கு எழுதிவைக்கிற வழக்கமே எங்க பரம்பரையிலே கிடையாது, ஆச்சி.

செம் : நீ எங்கை இருக்கிறனி தம்பி. இந்தப் பக்கத்திலை அடிக்கடி காணுறதில்லையே.

சிவ : என்ன ஆச்சி? தேவைப்பட்டவர் கண்ணில் தெள்படுவேன். தேடுவோர் காணப்பர். எனக்கு ஊர் இன்னது என்றில்லை. எங்கையுமிருப்பன். அதோ வடக்கே

வெகு தூரம்... ஆன இங்கையும், அதோ பார் ஆச்சி... அங்கே தான் இருப்பன். தேவையான கூப்பிட்டனுப்பு. எப்பவும் ஓடி வருவன். ராவு பகல் என்றாலும் எந்த நேரமும் ஆயத்தம்.

செம் : என்ன தம்பி ஆலவாய் கோயிலை காட்டுரூய் ?

சிவ : அங்கேயுமிருப்பதுண்டு... எல்லாக் கோயிலும் எனக்கு தங்கும் இடம் தான்... எல்லாரும் சந்தை, சாவடியிலையே பொருளைத் தேடுவான். நான் கோயில் களிலை நிற்பதும் உண்டு. சில கோயில் பக்கம் போறது கூட இல்லை.

செம் : பேசிக் கொண்டே நிக்கிறம். அவங்கள் கண்டா கோயிப்பாங்கள்... அப்ப என்ன செய்ய ? இப்ப சாப் பிடப் போறியே !

சிவ : கொண்டா ஆச்சி, புட்டு பசிக்குது. முதலிலை தின் பம்...

செம் : பொறு, மோனை எடுத்துத்தாறன்... (போய்ப் புட்டுடன் திரும்புகிறார்) இந்தா பிடி... இதைத் திண்டுபார்.

சிவ : எச்சியைக் குடுத்தாலும் வாங்கித் தின்னுறவன் நான்... இந்தா இந்தச் சீலைத் தலைப்பிலே கொட்டிவிடு. (ஒரு பிடியை வாயில் போட்டு) ஆகா ! அமிர்தமே தான், பாட்டி. நாவுக்கு ருசியாய் உண்டு காலாகாரல் மாகிவிட்டது. அன்புடன் கொடுத்த பிட்டு அதிமதுர மாயிருக்கிறது.

செம் : சும்மா கிடைச்சா அருமை தெரியாது. சு மை தூக்க கூவியான படியா நல்லாயிருக்கு.

சிவ : ஆச்சி, காட்டு உன்பங்கை... அடைக்கிறேன், எனக் குப் பசி அதிகம். அடிக்கடி வருவேன். புட்டு மாத் திரம் வைச்சிரு.

செம் : விளையாடிக் கொண்டு நிக்காதை, தம்பி. பிறகு வினையாய்ப்போம். அவங்கள் கண்டா தோலை உரிச்சுப் போடுவாங்க. எனக்காக வேலை செய்ய வந்து அடி வாங்கினா எனக்கு வயிறு பத்தி எரியும் ?

சிவ : எனக்கு அடியும் மிதியும் உதையும் தண்ணிப்பட்ட பாடு ஆச்சி... உனக்கென்ன ? அரசன் உண்ணைக் கேக்காட்டி, சரிதானே... இடத்தைக் காட்டு.

செம் : அதோ பார், அலைவந்து மோதுது. தண்ணி உள்ளை நுழையுது. பக்கத்திலை யெல்லாம் அடைச்சுக் கிடக்கு... அந்த நாலு முழுத்தையும் நிரப்பிவிடு.

சிவ : நீ வீட்டுக்குப் போ. உனக்காக வீடு காத்திருக்கு... பயப்படாதே. யோசிக்காதே. கவலைப்படாதை. மற்றக் கூவியாட்களைப் போல இல்லை நான். வாங்கின கூவிக்கு துரோகம் செய்ய மாட்டேன்... போ.

பின்னணிக் குரல்கள் :

“அப்பாடா, ஒரு மாதிரி முடியும் போல இருக்கு.”

“இப்படி நாலு கூடை கொட்டப்பார்.”

“அதைக் கொஞ்சம் பரவிவிடு.”

“இது யார் பங்கு?”

“ஒருத்தரையும் காணேம்?”

“பிட்டுவாணிச்சி பங்கு.”

“அவள் ஒரு கூவியாளைக் கூட்டி வந்தாளே.”

“நின்று சுற்று முற்றும் விழிக்கிறுனே.”

(ஒரு கூடை மண்ணை சிவபெருமான் கொட்டுகிறார்.)

“ஒரு கூடை மண்ணைக்கொட்டியதுமே முதுகு முறிஞ்சது மாதிரி உடம்பை வளைக்கிறுனே.”

“அவளைப் பார்க்கிறதை விட்டுப்போட்டு இந்த மரத்தைக் கொஞ்சம் பிடித்துத் தூக்கும்.”

“இந்த வைக்கோல் பழுதையைக் கொஞ்சம் புரட்டி விடு.”

“என்னவோ எடுத்துத் திங்கிறுன் காணும்.”

“மற்றவன் காரியத்திலை நாமேன் தலைப்போடுவான்!”

“சும் மாட்டைப் பிரித்துப் போட்டுப் படுத்து விட்டானே.”

“வெள்ளம் அடங்கியிருக்கு பாத்திரா ?”

“ராத்திரி முழுவதும் ஏக்கமும் பயமும்தான்.”

“பாத்திரா ? ஆபத்து வேளையிலதான் ஒத்துமையாய் இருக்கிறம். இல்லாட்டி எத்தனை சண்டை ?”

“ஏன் வெள்ளம் வந்தது ?”

“கடவுள் கோபம்தான். வேறென்ன ?”

காரி : இது யார் பங்கு ?

ஒரு : பிட்டுவாணிச்சி வந்தியின் பங்கு. கொன்றை மர நிழலில் குறட்டைவிட்டுத் தூங்குகிறுனே அவன் கடமை.

காரி : இழுத்துவா அவனையிங்கே ?

(சேவகன் ஒருவன் சிவஜைத் தட்டி யெழுப்பி இழுக்கிறார். காரியாதிகாரி கைபில் பொற்பிரம்புடனும் பின்னே அரிமர்த்தனும் வருகிறார்கள்.)

காரி : மகாராஜா ! மமதை பிடித்தவனைப் பாருங்கள்... கூலிவேலை செய்யவந்து கும்மாளம் போட்டவனைப் பாருங்கள். ஊதியம் வாங்கி உழைக்காத சோமபேறி யைப் பாருங்கள்... பெருக்கெடுக்கும் பேராற்றுக்கு அனை கட்ட வந்தவன் அயர்ந்து தூங்கிய அரச அவ மரியாதையைப் பாருங்கள். கூடையும் சும்மாடும் தலைக்கணையாய் நித்திரை மயக்கத்தில் கடமை தவறி யதைப் பாருங்கள்... தகுந்த தண்டனை வழங்குங்கள், தங்கள் கையால்.

அரி : (தயங்குகிறார்) அயோக்கியர்கள், அணைப்புவோர், கையாலாகாதவர், கடமையை அவமதித்தோர்--எவ ருக்கும் அரிமர்த்தனன் ஆட்சி இடம் கொடுக்காது...

(பிரம்பை காரியாதிகாரியிடம் வாங்கி ஓங்கி ஈசன் முதுகில் அடிக்கிறார். மறுமுறை ஓங்க...)

சிவ : ஹ ஹ ஹ... ஹா (மறைகிறார்).

காரி : ஜயோ !

குரல் : அப்பா !

குரல் : அம்மா !

குரல் : ஊ !

குரல் : என்னய்யா, முதுகிலை அடிச்சியா ?

குல் : என்னய்யா சிறுபிளைகள் மாதிரி விலையாட்டு, அடிச்சுப் போட்டு ?

குல் : இறைவன் வாங்கிய அடி இருவினைத் தொடக்கற்ற வாதலூரணையும் இறைவனையும் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் பாண்டியன் மீது, பாவையர்மீது, அமைச்சர் மீது, அகில உலக மீது, அண்டமனைத்தின் மீது, கருவிலுள்ள உயிரின் மீது, காதலி மீது, விஷ்ணுமீது, பிரமா மீது, பார்வதிதேவி லோகநாயகிமீது, சகல ஜீவராசிகளின் மீது, கோள்கள்மீது, சந்திர சூரியர்மீது, கடல்மலைமீது, எண்பத்து நான்கு நூரூயிர யோனிபேத ஆன்மாக்கள் மீது, அவன் வதியும் எல்லாவற்றின் மீதும் அந்த அடி விழுந்தது.

(வாதவுரான் ஓடிவருகிறுன்...)

வாத : ஐயா. தட்சணைமூர்த்தி, ஞானகுருவே, அர்த்தநாரீஸ் வரா, அன்னையிலடி படவில்லையோ? அம்மையும் சம்மதித் தானோ தேவரீர் மன் சமக்க? அடிமுடி காணு ஜோதி! கங்கா தேவியும் பொறுத்தனனோ? குரு மூர்த்தி! சும்மாடெங்கே பெற்றீர்? வில்வமோ, புஷ்பமோ, சடையோ, பிறையோ, சர்ப்பமோ? நிர்மலா! ஆற்றங்கரையில் அம்பல தரிசனம் கண்டவ ரெல்லாம் பதஞ்சலியோ. வியாக்கிரபாதரோ? திரு முடிமேல் மண்சமந்தோ எனக்கு சிவப்பேறு? உனக்கு தொண்டு செய்யத் தேவர் காத்து நிற்க வந்திக்குக் கூவியாய் வழிநடந்து வந்தனையோ? என் கண்காணுக் காட்சியதாய் காட்டி மறைந்தனையோ? நான் தவப் பேறில்லேனே? மன்னனும் மக்களும் வந்தியும் மேம்பாடு பெற்றனரோ? தேவா! வேதமே குதிரையாய் நீ ஏறிவந்த மதுரை, தலை மீது மண்சமந்து சிறப்படைந்த மதுரை—இதுவன்றே சிவலோகம். இதை விடவும் ஒன்றுள்ளதோ? எனக்காகத் தொல்லையெல்லாம் பட்டனையோ? அனந்தகோடி ஜீவராசிகளையும் மறந்து என்பால் கிருபா நோக்கம் புரிந்தனையோ? தேவாதிதேவா!

அரி : தவசிரேஷ்டரே! (விழுந்து வணங்குகிறுன்) தெரியா மற் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்க. அமாத்திய குல திலகமே! பாண்டிநாட்டில் பரமனே ராவுத்தனுக

குதிரையோட்டினான் என்றறியாமல் பிச்சைக்காரனுக்கீவது போல் கந்தைத் துணியைப் பரிசுளி தேதன். மாபெரும் குற்றவாளி நான். உய்விக்க வந்த பெருமானைக் காணவில்லை. கெளமார பாண்டியனுக்கு நிலத்தை வெட்டி நீரூற்று வருவித்த ஆன்ம நாதரை, சுகுணபாண்டியனிடம் பீதாம்பரம் வாங்கிய புனித மூர்த்தியை நான் கண்டும் காணுதவஞ்சி விட்டேன். கண்ணிருந்தும் குருடனைய் வாழ்ந்துவிட்டேன். அது மட்டுமா நான் செய்த தவறு? பொருளைப் பெரிதென மதித்து தங்களைத் தண்டித்தேன், கடைகெட்ட நரகத் தில் நான் உழல் இந்தப்பாவமே, போதுமே. ஏழேழு ஐன்மத்துக்கும் மன்சுமந்த பெருமை ஒன்றே போதும்... எனக்கு இனி இந்த ராச்சிய பாரம் வேண்டாம்... தங்க ஞக்கு சேவை செய்வதே என் தலையாய் கடன். இந்தப் பூபாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். என் உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தும் இனி உங்கள் சொத்து. மன் னித்தேன் என்று : சொல்லுங்கள். மதுராதிபதி ஆகுங்கள்.

வாத : தந்தை வாங்கிக்கொண்டேன். அதை இனி நான் எதுவும் செய்யலாமல்லவா? அதை உனக்கே தருகி ரேன். அமைச்சர் பதவியும் எனக்கு இனி வேண்டாம். அரசே! திருப் பெருந்துறை செல்ல விழைகிறேன். அனுமதி கொடு. அரசு பதவியைத் தந்ததற்குச் சரி. கைலாசபதியைக் காண விழைகிறேன். விடு என்னை. விண்ணையும் மன்னையும் பரிசுளித்தாய் என மன மகிழ் வேன். தமிழ்மாறனே! தடுக்காதே, தரணி தந்த பெருமை கிட்டும்.

அரி : பிரபு!! போய் வாருங்கள். தங்கள் சித்தம்.

காட்சி பதினேண்று

நிழற் காட்சி

வாதநூரன் குரல் :

புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
பஸ்விருக்கமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மரிதாய் பேயாய் கணங்களாய்
வல்லசுர்ராகி முளிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாநின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்.

பின்னணிக் குரல் : அதோ வாதநூரன் போகிறுன்... ஸ்தல
யாத்திரையை மேற்கொண்டு, லௌகிக பந்தங்களைக்
களைந்துவிட்டு.

ஆசையும் பற்றும் ஐய னிடத்தில் கொண்ட அண்ணல்
நாட்டையும் பதவியையும் துறந்து செல்கிறுன். தமிழினிமை கொஞ்சம் தெனருவித் திருவாசகம் தந்த
குரவன் போகிறுன்...

சைவ சித்தாந்தத் திருநெறிப் பெருந்தலைவர் நால்வரில் ஒருவன், மணிவாசகன் போகிறுன்...

சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லி
பஸ்லோரும் ஏத்திப் பணிய, சிவபுரத்துறைய, அவற்றை
ஓதிய அடிகள் இறைவனேடு இரண்டறக் கலக்கச்
செல்கிறுன்.

பின்னல்... ஆம் ! ஆண்டவனே, ஏடும் எழுத்தாணி
யும் சுமந்து செல்கிறுன்.

தமிழைப் பெற்ற சிவனே தமிழினிமை சுவைக்க
மணிவாசகனைத் தொடர்கிறுன்...

மாணிக்கவாசகன் தான்.

மறைந்தான் தென்னவன் பிரமராயன்.

அரசபதவியை, ஆடை அலங்காரத்தை, சுகத்தை,
செல்வத்தை, அதிகாரத்தை துறந்து விட்டான்
தென்னவன் பிரமராயன்.

(முதலில் முன்னே வாதவூரன்
வடிவமும் பின்னால் கைகூப்பி
வணங்கி நிற்கும் பாண்டியன் வடிவ
மும் தெரிகின்றன. பின்பு வாத
வூரன் வடிவமும் அவனைத் தொட
ரும் சிவபிரானின் வடிவமும் தெரிகின்றன. முடிவில் வணக்கம் என்ற
எழுத்துக்கள் தோன்றுகின்றன.)

இலங்கைக் கலைக் கழகம்

தலைவர் :

எம். ஜே. பெரோ சி. சி. எஸ்.

உபதலைவர் :

டாக்டர் பிள்ளை, பாலேந்திரா

பொதுச் செயலாளர் :

பிள்ளை, பி. ரத்நாயகா பி. ஏ. (இலங்கை)

135 தர்மபாலமாவத்தை,

கொழும்பு 7.

தொலைபேசி : 6356

5-11-1962

தமிழ் நாடக எழுத்துப் பிரதிப் போட்டி

1962

இரண்டாவது பரிசு திரு. மகாதேவா (தேவன்) அவர்களுக்கு “தென்னவன் பிரமராயன்” என்னும் நாடகத்திற்காக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பிள்ளை, பி. ரத்நாயகா (ஒப்பம்)

பொதுச் செயலாளர்

இலங்கைக் கலைக்கழகம்

ச. வித்தியானந்தன் (ஒப்பம்)

தலைவர்

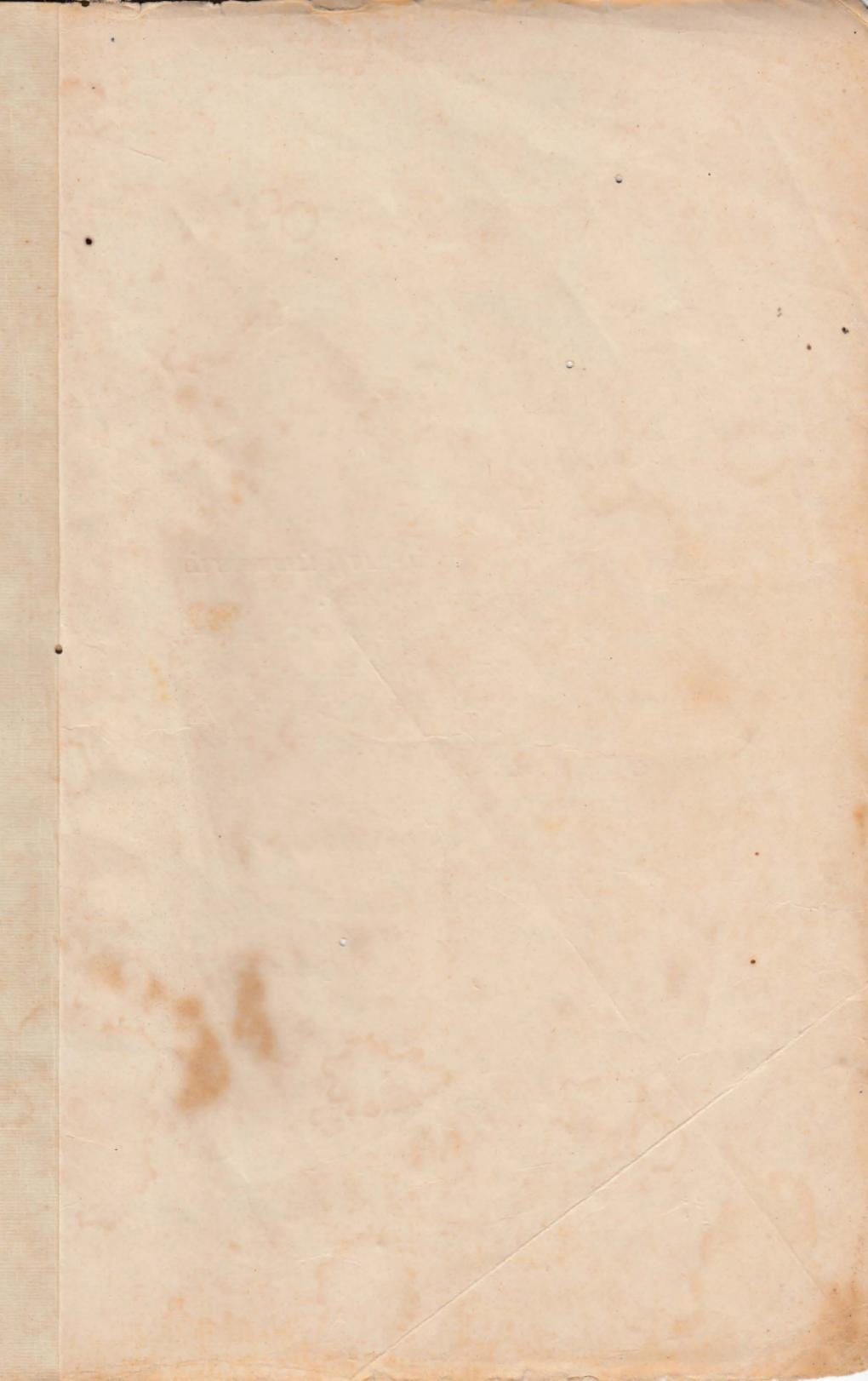
தமிழ் நாடகக் குழு.

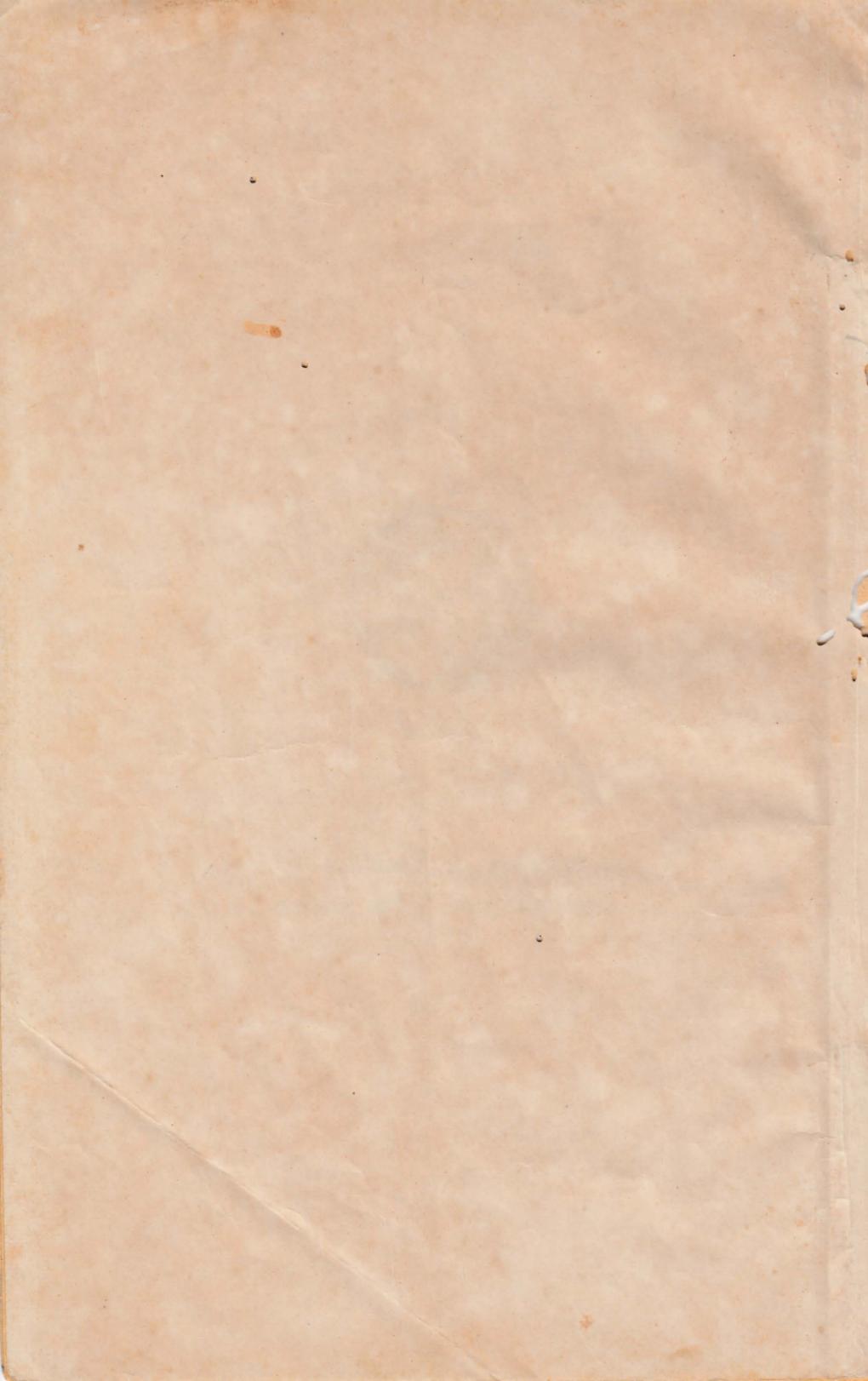
இலங்கைக் கலைக்கழகத்தாரால் வழங்கப்பட்ட

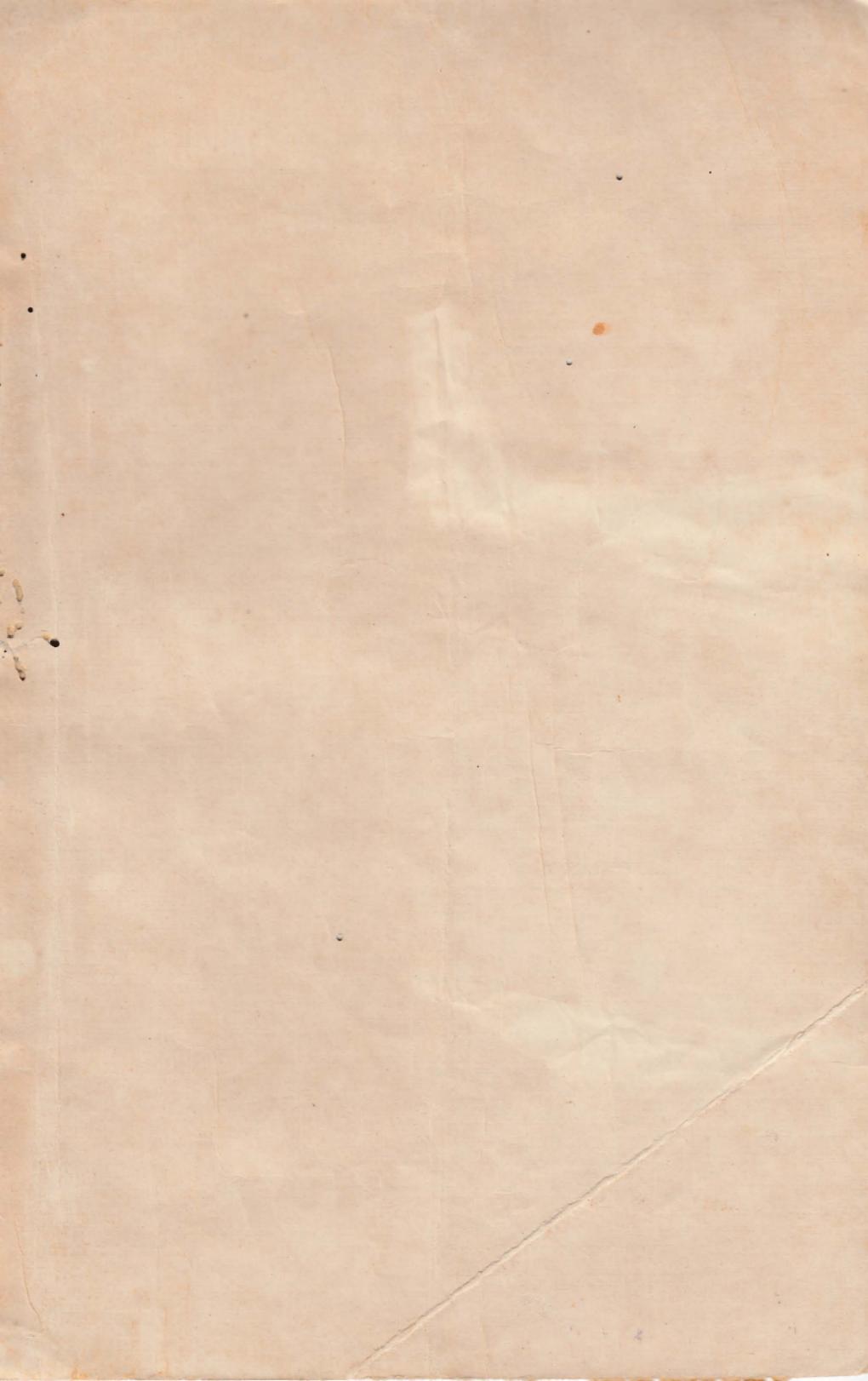
பத்திரத்தின் தமிழரக்கம்.

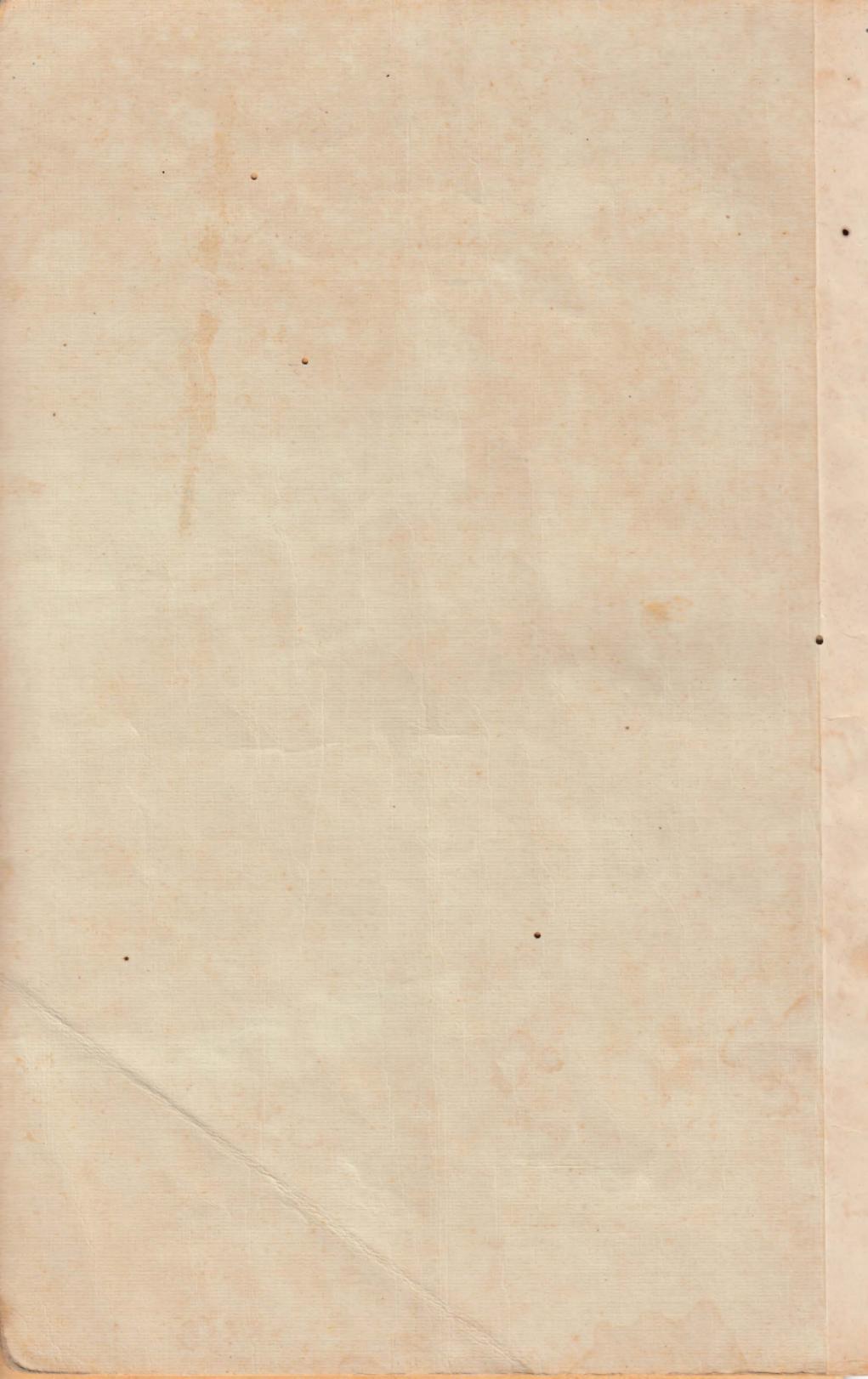

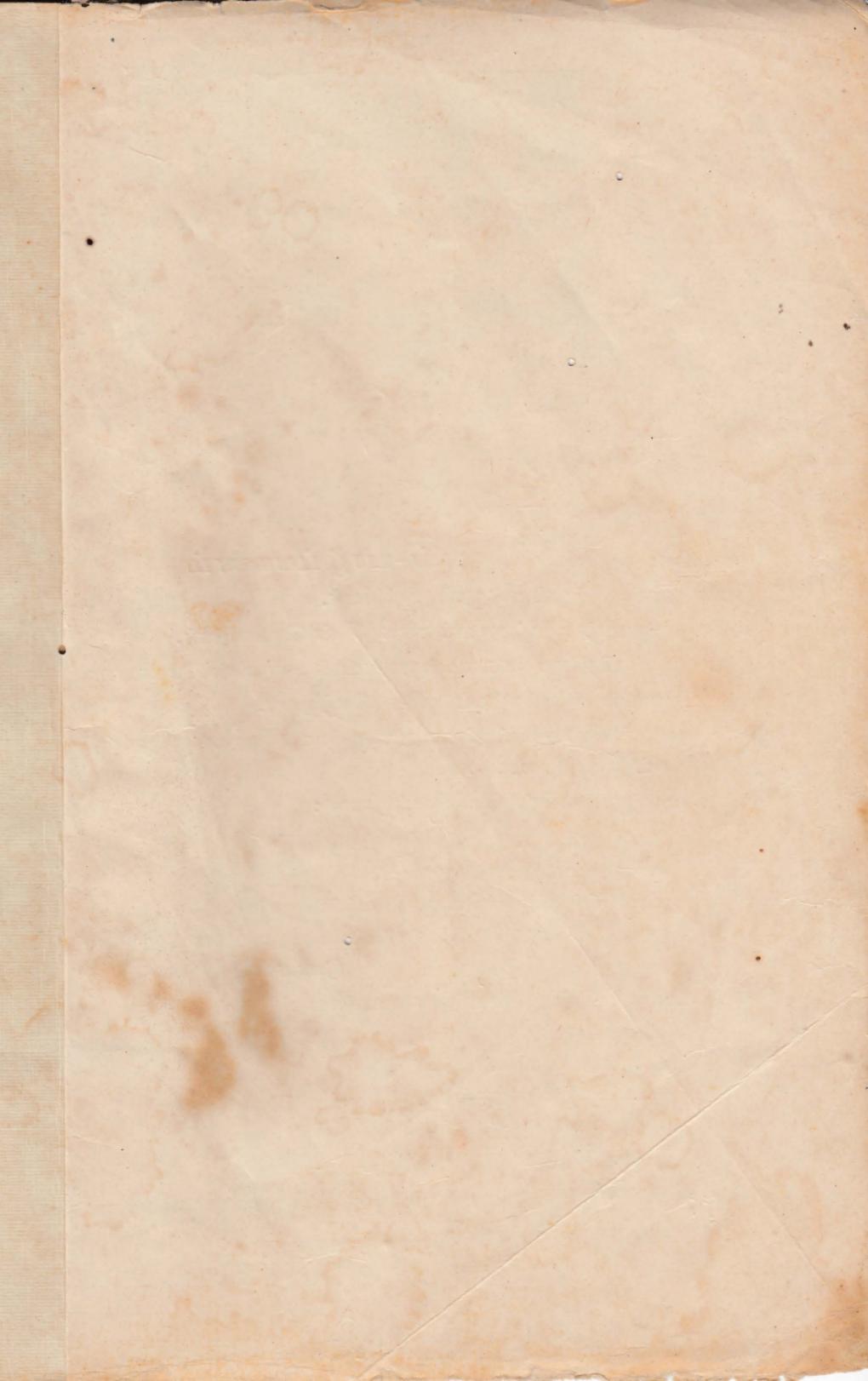
ஆசீர்வாதம் அச்சகம்,
கண்டி வீதி, யாழ்ப்பானம்.

இந்துலின் ஆசிரியர் தேவன்-யாழ்ப்பாணம்
யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர்.
இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர்.
யாழ்ப்பாணப் பிரதேச கலாமன்ற நாடகக் குழுவின் செயலாளர்.
இரு தடவைகள் கலைக்கழகப் பரிசு பெற்றவர்.
இவர் எழுத்துலகில் ஈடுபட்டுள்ள துறைகள் : சிறுகதை, நாவல்,
கட்டுரை, நாடகம்.

இவருடைய நூல்களில் வெளிவந்தவை :

கேட்டதும் நடந்ததும் (நாவல்)
வாடிய மலர்கள் (நாவல்)
மனிபல்லவம் (மொழிபெயர்ப்பு நாவல்)
வான வெளியிலே...! (விஞ்ஞான வானசாத்திரக் கட்டுரைகள்.)

இவருடைய நாடகங்களில் பிரபலமானவை :

கற்புக் கனல்
இரு சகோதரர்கள்
கூடப்பிறந்த குற்றம்
பத்தினியா, யாவையா ?
நளதமயந்தி

நூல்வடிவம் பெறும் இவருடைய முதலாவது நாடகம் இது,
தென்னவன் பிரமராயன்.